

Олександр Буйон

Переможна
хода

Йога

Київ

«Джерело життя»
Д/С
художнє видання

2008

ББК 86.376

У 14

Олександр Буйон

Переможна хода Бога: *Пер. з англ. — К.: Джерело життя, 2008. — 128.*

ББК 86.376

© 2008, видавництво «Джерело життя»

ЗМІСТ

Вступ	4
1. «Яка ознака Твого приходу?».....	8
2. Війни та воєнні чутки.....	14
3. Лжехристи і лжепророки	23
4. Секуляризація та релігійний скептицизм	36
5. Землетруси й урагани	54
6. Безсердечне суспільство.....	63
7. Покоління, одержиме сексом	72
8. Економічний спад	82
9. Проповідь Євангелія.....	91
10. Надзвичайне переслідування.....	100
11. Коли Він прийде?	114

Вступ

*«І розповів їм притчу: Погляньте на смоківницю і на всі дерева: коли вже пускають листя і ви бачите це, то самі знаєте, що близько літо; так і ви, коли побачите, що це збувається, – знайте, що близько Боже Царство»
(Луки 21:29-31).*

Охайний підтягнутий чоловік з добрим виразом обличчя впевнено крокував уперед, незважаючи на свій сімдесятирічний вік. Час убілив його волосся і бороду. Він був схожий на люблячого дідуся, котрий поспішав принести онукам подарунки. Принаймні так здавалося всім, хто бачив, як цей чоловік, одягнений у темний костюм, іде вулицями міста зі шкіряним портфелем у правій руці.

Проте перше враження оманливе. Чоловік не мав жодного подарунка. У його портфелі була «бомба», тобто новина. Згодом ця новина сколихнула громадськість усього світу і розв'язала велику полеміку. У міру

поширення новини багато в кого складалося враження, що старий збожеволів. Інші ж вважали, що він просто намагався таким чином привернути до себе увагу. У всякому разі Ерні Чемберс, незалежний сенатор штату Небраска, був відомий як літній нешанобливий політик, який полюбляв сперечатися.

Уранці 14 вересня 2007 року сенатор Чемберс прийшов до будинку окружного суду Дугласа і порушив судовий процес проти Бога. Він вимагав, аби Бог припинив тероризувати наш світ.

У своїй заяві сенатор Чемберс обвинуватив Бога в спричиненні «жахливих повеней, страшних землетрусів, моторошних ураганів, руйнівних торнадо, різних хвороб, лютого голоду, спустошливої посухи, геноциду, народження калік». Він заявив, що Бог несе відповідальність за «масову загибель, руйнування та залякування багатьох мільйонів жителів Землі, включаючи безневинних дітей, немовлят, підлітків, престарілих і немічних». Він зажадав запровадити судову заборону на дії Всевишнього.

Якою б дивною не видавалася справа, порушена Чемберсом проти Бога, вона свідчить принаймні про два факти: нешанобливість сучасного людства і, що ще більш значуще, занепокоєння, яке відчувають сьогодні мільйони людей, дивлячись на страхітливі події, які відбуваються навкруги. Справді, на нашій планеті діється щось дивовижне.

Ніколи раніше в історії не було зафіксовано стільки стихійних лих за такий короткий проміжок часу. Вони зрівняли із землею цілі міста, забравши тисячі життів. Згідно зі звітом Міжнародної комісії зі зміни клімату при ООН, якщо глобальне потепління буде

продовжуватися такими самими темпами, як зараз, то до 2050 року це призведе до загибелі четвертої частини різних видів рослин і тварин на Землі. У тому ж звіті конкретно зазначено: якщо розтане увесь лід Антарктики, рівень води у світовому океані підніметься приблизно на 61 метр ¹. Подібні прогнози лякають, оскільки ми розуміємо, що морю достатньо піднятися на шість метрів, щоб затопити Лондон, Нью-Йорк та всі великі прибережні міста.

Ми не можемо більше залишатися байдужими до таких новин. Порушена сенатором Чемберсом справа може видатися даремною й абсурдною, але вона, безумовно, пов'язана з тим, що відбувається.

Атмосферні явища, які ставлять під загрозу безпеку планети, викликають жах. Чи відбувається щось таке, чого людина вже не може контролювати? Якщо ні, то як ми можемо пояснити такі численні стихійні лиха, стільки страждань і горя? Чим ми можемо пояснити безліч повеней, землетрусів, пожеж, вивержень вулканів та ураганів? Що ми можемо зробити, аби подолати терор, відчай і смерть, котрі переслідують нас на кожному кроці? А екзистенціальна криза, яку переживають люди? Як можна пояснити таку велику кількість немилосердно зруйнованих життів і мрій? Наприклад, як може людина – найрозумніша істота – затягнути п'ятирічну дитину за машину і там убити її? Або як дорослі люди можуть викрадати безневинних дітей, щоб потішитися, а потім продавати фотографії на порнографічному ринку? Що відбувається у свідомості

¹ Висновок Комісії з досліджень кліматичних змін на 1995 рік (Кембриджський університет, 1996).

студента університету, котрий витягає пістолет і без розбору вбиває своїх однокурсників, а потім позбавляє життя себе самого? Що примушує сучасну молодь щороку витрачати мільярди доларів на наркотики, підтримуючи цим величезний кримінальний світ? Що вони так відчайдушно шукають і чого не можуть знайти? Чому вони так поведуться, знаючи, що тим самим лише занапащають себе? Щось тут не так. Поїзд життя зійшов з рейок і безконтрольно мчить до прірви.

Ця книга відхиляє завісу, аби показати, що приховується за всіма цими подіями. Усі на перший погляд безладні вчинки людей та явища природи насправді мають раціональне пояснення. Природа, яка вийшла з-під контролю, людські збочення, безглузді війни, голод та епідемії – це тільки видима частина того, що відбувається у світі. За завісою цих нібито непов'язаних між собою фактів є дещо більше. Невидиме й мовчазне, але невблаганне. Сучасний світ не може нічого зрозуміти, проте Книга книг передбачала все це століття тому.

Ісус застерігав: «Від смоківниці навчіться притчі: коли вже її бруньки стають м'якими і випускають листя, знаєте, що близько літо; так і ви, коли все це побачите, знайте, що близько, вже при дверях» (Матв. 24:32, 33).

Що близько? Що мав на увазі Ісус, виголошуючи ці слова? Відповіді на ці запитання змінять хід історії. Безперечно, вони також вплинуть на ваше особисте життя і на долю людей, котрих ви любите. Це історія завершення конфлікту, який тривав тисячоліття. Прочитайте цю книгу – і ви все зрозумієте.

1.

«Яка ознака Твого приходу?»

***«Коли Він сидів на Оливній горі, підійшли учні
до Нього на самоті, кажучи:
Скажи нам, коли це буде і яка ознака
Твого приходу та кінця віку?»
(Матвія 24:3).***

Наближався вирішальний момент, коли Цар царів і Володар володарів, Творець Усесвіту, Господь Неба і Землі мав зазнати найбільшого приниження. Прибитий до хреста, призначеного для найзапеклішого злочинця, Ісус заплатить безмежну ціну, аби викупити людський рід. Його платою буде кров. Однак завдяки цій крові Він спасе людство від влади смерті.

Темна хмара горя і страждання нависла над Його учнями. Але вони не розуміли цього. Можливо, вони були занадто поглинуті егоїстичними думками, щоб зрозуміти діла Духа. Однак Учитель добре

усвідомлював серйозність прийдешньої години. Учні мали пройти крізь біль та самотність, але Ісус не хотів, щоб вони страждали. Він любив їх неосязною любов'ю. Як пояснити їм, що вони повинні приготуватися до важких майбутніх випробувань?

Євангеліє повідомляє: «Вийшовши, Ісус пішов від храму; Його учні підійшли до Нього, щоб показати Йому будівлі храму» (Матв. 24:1). «Учителю, — сказали вони, — поглянь, яке каміння, які будівлі!» (Марка 13:1). І хоч за кілька годин мала вирішитися доля людства, учні все ще були зосереджені винятково на земному — на храмових будівлях.

Людина захоплюється зовнішнім блиском — тим, що впливає на її почуття. Учні бачили храм. Вони могли доторкнутися до відполірованого мармурового каміння, захоплюватися позолотою та могутніми колонами.

Минуло двадцять століть, а люди так само тягнуться до того, що впливає на їхні почуття. Але духовний вимір життя залишається таким же невловимим. Знову ми наближаємося до критичної відмітки в історії Землі. Проте велика розв'язка подій, які очікуються в майбутньому, ніби губиться в тіні наших людських уподобань. Кінець людської історії близький, однак ми, як і учні в давнину, не зауважуємо цього. Уся наша увага сконцентрована на тому, що можемо побачити власними очима, — війнах, насильстві, землетрусах, ураганах, глобальному потеплінні, соціальних бідах та несправедливості, яка оточує нас з усіх боків. Ці явища заповнили нашу увагу. Однак ми залишаємося сліпими щодо значення подій, які відбуваються. Тому шукаємо швидких,

миттєвих людських рішень, щоб усунути темні тіні, котрі вкривають Землю.

Своєю відповіддю Ісус здивував учнів. «Чи не бачите все це? — запитав Він. — Запевняю вас: не залишиться тут каменя на камені, який не буде зруйнований» (Матв. 24:2). Почувши слова Христа, учні дійшли висновку: якщо така велична будівля колись лежатиме в руїнах, певно, це відбудеться наприкінці історії світу. Інакше, на їхню думку, і бути не могло. Ісус розповідав їм про Своє повернення, тому вони зрозуміли, що зруйнування храму відбудеться саме в той час — під час Його Другого приходу наприкінці історії людства.

Однак у будь-якому разі думка про зруйнування храму надзвичайно ранила серця учнів. Вони переживали ще й тому, що не могли пояснити цієї події. Надія усього їхнього життя полягала в тому, щоб звільнити рідний народ від ненависного римського ярма. Від покоління до покоління Ізраїль чекав Месію, Котрий прийде в цей храм і попровадить народ до перемоги. Тепер же Ісус говорив учням про те, що храм буде зруйнований.

Апостоли залишили все, аби піти за Ісусом. Вони визнали Його Володарем свого життя. А тепер складалося враження, що Ісусом оволоділи думки про смерть і зруйнування. Як вони не намагалися, їм не вдавалося зрозуміти Його слів.

Того ж сумного дня вони спустилися в долину Кедрон. Учнім здавалося, що вони прямують долиною смерті. Вони являли собою мовчазну урочисту процесію. Апостоли продовжували переживати через те, що сказав Ісус, але їм бракувало мужності запитати Його про це під час подорожі.

Їх усе ще непокоїли тривожні думки, коли вони підіймалися схилом Оливної гори. Влаштувавшись на траві, учні повернулися до теми зруйнування храму, відкривши свої серця Ісусові: «Скажи нам, коли це буде і яка ознака Твого приходу та кінця віку?» (Матв. 24:3).

І Господь почав змальовувати ситуацію у світі, яка передуватиме Його поверненню на Землю. Він говорив їм про війни, воєнні чутки, землетруси, лжехристів та прийдешні гоніння.

Ісус мав важливу вістку для учнів. Вони стануть свідками жорстокості римлян, котрі вже через 39 років зруйнують храм. Частина ознак, перелічених у 24-му розділі Євангелія від Матвія, стосується подій, що відбудуться безпосередньо перед зруйнуванням храму. Однак Ісус повідомив також про те, що відбуватиметься наприкінці існування світу, тому ця вістка важлива і для нас сьогодні.

Як це було і за часів Ісуса, сучасним людям украй необхідно навчитися читати між рядками, аби побачити за жахливими подіями нашого часу щось значно більше та зрозуміти значення цих подій. Зображені в Біблії ознаки Приходу Христа – це вірний опис того, що відбувається сьогодні; це образ сучасного світу і його постійної боротьби, картина людства, яке само себе знищує, картина дикої люті природи, яка не в змозі більше нести покладене на неї яро.

З деякими подіями, зображеними в цій книзі, людина зустрічається щодня, і ці події відбуватимуться дедалі частіше в міру наближення кінця. Це дуже важлива вістка. Проте вона також є вісткою надії – вісткою про новий день і новий світ.

Здається, що наша планета занурена в моторошну темряву. Нас лякають навколишні тіні. Однак це також може підбадьорити нас, бо свідчить, що Цар гряде. Незабаром настане чудовий світанок. З досвіду ми знаємо: чим більш непроглядна темрява, тим ближче день. Навколишня темрява повинна стати для нас провісником великої надії.

На особистому досвіді я засвоїв, наскільки цінна надія. Одного разу вночі, загубившись у джунглях, я дуже потребував надії. Цілий день я ішов і дуже виснажився. Провідник-індієць, який був тоді зі мною, вважав, що для нас найкраще буде лягти спати на березі річки.

– Завтра буде новий день, – сказав він мені, – і ти будеш почуватися краще. Даремно продовжувати блукати вночі.

Ми зробили привал. Здавалося, темрява просочувала повітря, яким я дихав. Вона цілком огорнула мене. У житті кожного є такі ночі, переповнені темрявою і смутком. Поет-містик Хуан де Ла Крус називав їх «темними ночами душі». Та ніч у джунглях була для мене саме такою – нічною, яка, здавалося, ніколи не закінчиться.

Я не міг спати. Нічні звуки і сама темрява ніби загрожували мені. Було близько четвертої чи п'ятої ранку, коли я запитав провідника, чи стає темніше, чи це просто мені ввижається.

– Тобі не ввижається, – відповів він, – стало справді темніше. Це означає, що через кілька хвилин зійде сонце.

Так і сталося. Через десять хвилин ми побачили перші проблиски світанку, а незабаром над горизонтом з'явилося сонце. Побачивши вдалині всміхнене золоте

проміння, я зрозумів, що врятований.

Цей світ стає дедалі темнішим. Горе, біль і смерть оточують нас. Несправедливість, страждання і голод зачайлися всюди. Часом здається, що все втрачено. Але це не так. Ніч цього світу скоро закінчиться. На горизонті засяє світло нового дня.

І хоч ми очікуємо повернення Ісуса, проте і зараз Він тут, з нами. «Залишайся зі Мною, – закликає Він через Святого Духа. – Довірся Мені, і Я допоможу тобі подолати темряву цього світу».

Що зробите ви? Чи приймете Його запрошення?

❧ *Відповідь – за вами.* ❧

2.

Війни та воєнні чутки

«Коли почуєте про війни, воєнні чутки, то не лякайтеся, бо має так статися; але це ще не кінець. Адже повстане народ проти народу, царство проти царства; будуть місцями землетруси, буде голод і розруха.

Це початок страждань»

(Марка 13:7, 8).

Дитина з жахом дивилася на чоловіка в чорній масці. Спрямована їй в обличчя зброя наповнила її жахом, і вона вся тремтіла. У дитини не вистачало мужності подивитися на пляшку з жовтою рідиною, яку вона тримала в руці. У відчаї вона заплакала. Що ще могла зробити шестилітня дитина за таких жорстоких обставин?

– Пий, або я тебе вб'ю!

Голос чоловіка звучав загрозливо. Ваня не мав іншого вибору, як тільки випити власну сечу.

Як можна відреагувати на таку ситуацію? Хтось скаже дуже багато, а хтось промовчить. Краще зробити

вигляд, що цього ніколи не було. Можливо, у даному випадку, всупереч сорому, варто визнати, що ми хоч і залишаємося людьми, але наш рід принизився майже до рівня тварин.

Усе це відбувалося в середу, 1 вересня. Великий годинник головного корпусу початкової школи показував 9:40 ранку. Був звичайний осінній ранок. У школі учні, вчителі і батьки готувалися до початку святкової програми «День знань».

Раптом пролунали постріли, потім вибухи, прокльони і погрози. Через кілька секунд 32 особи, озброєні до зубів чоловіки й жінки у чорних масках, які закривали їхні обличчя, увірвалися до школи. Через декілька хвилин у їхній владі вже перебувало 1300 заручників.

Загарбники відвели своїх полонених у спортзал і замінували його, щоб захистити себе в разі атаки. Війська спеціального призначення швидко оточили школу, готові увірватися всередину при першому ж замішанні терористів. Заручники ніколи не забудуть тих трьох жахливих днів. На їхню мирну школу обрушилася війна. Ісус говорив про це багато років тому: «Ви почуєте про війни і про чутки воєнні» (Матв. 24:6). Це буде однією з ознак Його скорого повернення на Землю.

Спочатку загарбники нічого не вимагали. Вони просто погрожували вбивати по двадцять осіб щоразу, коли військові поранять кого-небудь із них. Їхній лідер оголосив пресі, що дітям не даватимуть ані їжі, ані води. Пізніше деякі з дітей розкажуть: коли вони просили води, один із терористів примушував дітей пити їхню сечу.

П'ятниця 3 вересня була спекотною. Діти задихалися у спортзалі. Ніхто не підозрював про трагедію, яка наближалася. (А через 93 дні після цієї трагедії інша катастрофа приголомшила світ: цунамі зітре з лиця землі цілі міста, забравши із собою 200000 життів).

Світ чекав, чим завершиться напад на беззахисних дітей. Раптом вибухнула бомба. Несамовиті крики переповнили зал. Військові скористалися панікою і кинулися до будівлі. У повітрі почувся запах пороху і крові. Тут панували смерть і відчай. Заручників звільнили. У результаті – 376 убитих і 700 поранених.

Однак цей інцидент — лише крапля в морі. Люди воюють і вбивають одне одного майже без будь-якої на те причини. Поки я писав ці рядки, у репортажі новин повідомили про те, що троє чоловіків напали на вагітну жінку. Пізніше вони сказали, що дуже поспішали, а вона йшла занадто повільно і заважала їм. У них не було кількох секунд, аби зачекати, щоб ця жінка пройшла, зате у них знайшовся час побити беззахисну жінку.

Ми вирости в атмосфері постійної ворожнечі. Будь-яка із сучасних воєн забирає тисячі життів безневинних людей, котрі не мають нічого спільного з політичними інтригами. Спочатку кожен із нас стежить за подіями чергового конфлікту. Потім, незважаючи на велику кількість щоденних смертей, ми втрачаємо цікавість до цієї події. Усе стає настільки звичним, що більше ніхто не звертає на неї уваги.

Сьогодні ніхто точно не знає, хто є ворогом. Безликий ворог з'являється всюди. Кожний мешканець Землі наляканий.

Одного разу, коли я подорожував літаком, пасажир, що сидів поруч зі мною, запитав: «Хіба війни не

відбуваються з того часу, як люди вперше з'явилися на Землі? Хіба Каїн не вбив свого брата Авеля? Як можуть війни та воєнні чутки бути ознаками Другого приходу Христа?»

Безумовно, відтоді, як гріх увійшов у світ, люди завжди жили в атмосфері війни. Це наслідок їхньої внутрішньої боротьби, їхніх конфліктів і нещасть, їхньої відчуженості від Бога. Проте історія ніколи не знала такого напруження і насильства, як сьогодні.

Дві особливо важкі події уразили останнє століття. Дотепер світ не бачив такого спустошення. Перша світова війна знищила 10 мільйонів чоловік, а Друга – 55 мільйонів. У радіорепортажі із Хіросіми в 1945 році, після вибуху першої атомної бомби, Уільям Ріплі сказав: «Я стою на тому самому місці, де почався кінець світу». Проте ті війни ще не вказували на кінець земної історії. Ісус сказав: «Ви почуєте про війни і про чутки воєнні. Глядіть, не жайхайтеся, бо має так статися; але це ще не кінець» (Матв. 24:6).

Війна, яка сьогодні стала частиною нашого життя, не обмежується міжнародними конфліктами. Сьогодні внутрішні конфлікти послаблюють фундаментальні структури більшості держав. Міжнародні війни стали рідкістю. Із 56 значних збройних конфліктів, зафіксованих в останнє десятиріччя, тільки три були війною однієї держави проти іншої. Усі інші точилися всередині держав, хоч у 14 із них втручалися зарубіжні війська, захищаючи ту або іншу сторону ².

²Зматеріал в Міжнародно-банківсько-конференційно-економічних та політичних проблем, пов'язаних із громадянською війною, Осло, Норвегія, 2001.

Слід зазначити, що війни між багатими державами переважали в першій половині минулого століття, тепер же більшість військових конфліктів відбувається в найбідніших частинах світу. Народи, які не спроможні прогледуватися, витрачають свої найдорогоцінніші ресурси на боротьбу один проти одного ³.

Дослідження вчених виявили певний взаємозв'язок між збройними конфліктами і голодом у світі. Одна проблема тягне за собою іншу. Розтрата фінансів прирікає мільйони людей на убогість і голод, слідом за якими йдуть лиха та війни.

У наші дні багато країн страждає від внутрішніх конфліктів, розпалюваних так званими партизанами, котрі прагнуть помститися. Зазвичай такі конфлікти виникають у сільській місцевості, де живуть беззахисні фермери. Потерпілі люди найменш відповідальні за те, що відбувається.

Партизани перешкоджають виробництву продуктів харчування і стають причиною голоду, грабуючи, забиваючи худобу і позбавляючи харчових запасів фермерів. Постійні нашіття озброєних революціонерів заважають людям працювати, перешкоджають землеробству. Повстанці підривають транспортні маршрути, якими продукцію сільського господарства селяни доставляють на ринок.

Різні фракції примушують молодих людей приєднатися до боротьби, тим самим викидаючи їх із сектора суспільного виробництва. Голод, який є результатом усього цього, неможливо ліквідувати ще протягом тривалого часу після того, як сам інцидент

³ Там само.

вичерпаний. Що можна зробити на землі, якщо її дари були знищені, люди вбиті і поранені, населення розбіглося, щоб уникнути небезпек, а навколишньому середовищу заподіяна непоправна шкода? ⁴

Ще гірше, коли сільськогосподарська земля замінована. Міни вбивають і калічать людей, не дають їм працювати на полях навіть через десятиліття після того, як конфлікт був вичерпаний.

Після Другої світової війни багато хто вірив, що на Землі запанував мир. У той час витрати на озброєння знизилися до 37%, і люди говорили про міжнародний мир і злагоду.

Проте це була ілюзія! Пророцтво передбачало, що стане ще гірше: «Бо коли говоритимуть: Мир і безпека, – тоді раптово прийде на них погибель» (1 Сол. 5:3). Саме так і сталося. Мрія закінчилася в 1988 році. Відтоді продаж зброї по всьому світу зріс до такої міри, що став виходити з-під контролю. Сьогодні грошовий оборот від продажу зброї доходить до такої обурливої суми, як 835 мільярдів євро на рік. Це в 15 разів перевищує суму коштів, які витрачаються на гуманітарну й іншу допомогу. Що насправді жахає, так це те, що найбільші витрати були зафіксовані в бідних країнах світу.

Нові замовлення на зброю показово зростають за останні роки. За іронією долі п'ять головних постачальників зброї – постійні члени Ради Безпеки

⁴ Понад 4 мільйони осіб загинуло в насильницьких конфліктах з 1989 року, а 37 мільйонів стали бженцями. На монах щороку подриваються більше 25000 осіб, що гальмує процеси відновлення розвитку (World Bank, 2000).

ООН. Як ви вважаєте, чи швидко настане мир за таких обставин?

«Але я не бачу нічого подібного», — сказав мені одного разу молодий студент університету.

Можливо, ви також цього не бачите, особливо якщо живете в місті, де повстанська війна маловірогідна. Проте ви можете звикнути до іншого виду насильства, з яким, між іншим, чудово знайомі. Чи боїтеся ви ходити вулицями, коли настає ніч, навіть якщо все навкруги вам знайоме? Чи є у вашому місті місця, куди б ви не відважилися піти навіть удень? Насильство — ще одна нескінченна війна, невід’ємна частина життя мешканців великих міст.

Зазвичай ми думаємо, що сьогодні війни лютують тільки на Близькому Сході або в малодоступних гірських регіонах, де переховуються повстанці. Справді, найжахливіша війна початку XXI століття забрала понад 226000 життів. Під час вторгнення до Іраку загинуло 11405 осіб, включаючи солдатів, повстанців та мирних жителів. Однак інша велика країна веде мовчазну війну, про яку лише побіжно згадується в засобах масової інформації. Її жертвами стають 48000 осіб на рік. За п’ять років 240000 осіб загинули на вулицях міст цієї країни. Процвітає організована злочинність, паралізуючи величезну столицю. Щодня гине 20 офіцерів поліції. Крадіж вантажних машин — справжнє лихо на дорогах, торгівля наркотиками поширена в найбідніших районах, безперешкодно відбувається торгівля зброєю і процвітає контрабанда. Усе це породжує паніку серед населення. Однак ця країна «не провадить війни».

Інша велика столиця вважається одним із найнебезпечніших міст у світі через те, що в середньому в ній відбувається 500 викрадень людей за місяць (понад 16 за день). У цьому місті викрадення людей приносить дохід у 70 мільйонів доларів на рік, а середній клас зобов'язаний мати зброю як невід'ємний аксесуар у своєму автомобілі.

Такі явища трапляються практично в усіх великих містах нашої планети. За минулий рік 4,2 мільйони осіб стали жертвами злочинів тільки в одному місті. Будь-яка інша столиця світу могла б дати таку саму вражаючу статистику. Для багатьох мільйонів людей насильство на вулицях стало невід'ємною частиною їхнього повсякденного життя.

Ми бачимо, як щодня збуваються слова Ісуса про війни та воєнні чутки, про братовбивчі конфлікти й безглузді руйнування. Чоловіки і жінки, які живуть у різних місцях, намагаються зрозуміти, що діється, але це важко збагнути.

У 1984 році я проводив євангельську програму на національному стадіоні в місті Ліма, Перу. Щовечора 40000 осіб заповнювали стадіон. Вони прагнули почути Добру вістку. Через місяць я отримав листа від одного із членів повстанського руху, який завдав багато страждань моєму народові. «Я прийшов на вашу програму не тому, що мені було цікаво послухати вас, – зізнався автор листа. – Я опинився там, виконуючи особливе доручення моєї групи. Ми присутні скрізь, усе бачимо і чуємо. Я попрямував до стадіону, аби виконати це доручення. Я не зла людина. Я просто мрійник. Я мрію про вільну країну, в якій діти народжуються для щасливого, а не сповненого страждань життя. Але щоб

побудувати таку країну, спочатку необхідно зруйнувати старий лад. Я вважав, що для цього необхідно заплатити ціну – пролити безневинну кров. Однак тієї ночі я почув вашу розповідь про Ісуса. Я зрозумів, що необхідна кров уже пролилася на Голгофському хресті. Що ж мені зробити тепер з усіма вчиненими мною злочинами, які залишилися в моїй пам'яті? Що я можу вдіяти з нічними кошмарами, котрі переслідують мене щоразу, коли я намагаюся заснути? Як викинути зі свідомості образ безневинних людей, котрі на колінах благали мене не вбивати їх? Куди мені йти з цим болем, з моїм минулим, із жахливим тягарем вини?»

Це був крик відчаю, який вирвався з людського серця. Що міг зробити цей нещасний? Куди мав звернутися? У цьому вихорі боротьби і скорботи я запрошую вас послухати ніжний голос Ісуса: «Мир залишаю вам, Мій мир Я даю вам. Не так, як світ дає, Я даю вам. Хай не тривожиться ваше серце і не лякається» (Івана 14:27). У наш час, коли зростає кількість воєнних конфліктів, думаю, нам не знайти кращого запрошення.

Чи приймете ви його?

❧ *Відповідь – за вами.* ❧

3.

Лжехристи і лжепророки

*«Бо постануть лжехристи та
лжепророки і будуть чинити великі ознаки
й чудеса, щоби звести, якщо вдасться,
навіть і вибраних»
(Матвія 24:24).*

Його рухи відточені, мова поєднує в собі іронію і браваду. На його руці виблискує годинник із діамантами. Він подорожує в розкішних автомобілях, а живе в особняку вартістю в сім мільйонів доларів. Він заявляє, що є перевтіленим Христом. Коли журналісти запитують його, чому він носить дорогий одяг, тоді як Ісус ходив по землі в скромній туніці і носив потерті сандалі, він відповідає: «Під час мого першого приходу я повинен був страждати і померти. Але тепер я повернувся, щоб царювати».

Уродженець Пуерто-Ріко, Жозе Лунс Міранда, зробив собі два татуювання з номером 666 на передпліччі. За його словами, він і Христос, і антихрист, бо навчає не так, як це робив страдник Ісус. Тепер, якщо вірити Міранді, він перевтілений цар-переможець.

Цей чоловік не самотній у своїх заявах. В одному з будинків Бокейрао (Карітіба, Бразилія), у відчиненому вікні з'являється одягнений у білу туніку й червону накидку, у терновому вінку на голові та з дерев'яним скіпетром у лівій руці колишній торговець овочами, 49-річний Лурі Тайс. Він сидить на троні і проголошує: «Я Інрі* Христос, син Божий, перевтілений Ісус, дорога, правда і життя».

Протягом кількох років цей «Інрі Христос» подорожував світом. Коли його депортували з Англії, він вирушив до Франції. Останні декілька років він займається тим, що відкриває свої штаб-квартири в Бразилії.

Тим часом у віддаленому куточку Сибіру, у маленькому поселенні під назвою «Оселя світанку», одягнений у білу туніку м'який, тихий чоловік із довгим каштановим волоссям та сором'язливою загадковою усмішкою заявляє, що він Христос, який повернувся задля спасіння людства. Він каже про це не всім, а тільки своїм учням. Однак їх тисячі, і вони поклоняються йому, як справжньому богові. Вони вірять, що він – перевтілений Ісус Христос. Його справжнє ім'я Сергій Тороп, він колишній співробітник міліції. Він називає себе Віссаріоном і запевняє, що є подателем нового життя.

Кевін Салліван, журналіст зі Сполучених Штатів, опублікував у «Вашингтон Пост» інтерв'ю з кількома

* INRI — абревіатура латинського напису на хресті Христа: «Ісус Назорей, Цар єврейський» (прим. експерта).

учнями Віссаріона. Почуте вразило Саллівана. Лула Дербіна, наприклад, працювала перекладачкою в Міжнародній організації «Червоний Хрест», а у Віссаріоні, за її словами, вона знайшла те, чого шукала все життя. «Я без жодного сумніву вірю, що він Ісус Христос. Я знаю це так само точно, як те, що я дишаю», – заявила вона.

Галина Ощепкова, 54-річна мати двох дітей, нещодавно розлучилася з чоловіком. Хтось показав їй відеозапис, у якому вона почула заяву Віссаріона про те, що він повернувся на Землю, бо люди забули слова і вчення, яке він залишив дві тисячі років тому. «Я відчула, як моє серце забилося від хвилювання, і я зрозуміла – це істина. Він справді той, ким себе називає. Він – друге втілення Христа».

Ісус говорив про появу лжехристів як про ознаку Свого повернення на Землю, проте Його слова стосувалися не тільки тих людей, про яких я зараз розповів, або безлічі інших, що з'являлися в минулому, але й тих, які неодмінно з'являться в майбутньому.

Він також застерігав, що з'являться лжепророки – люди, котрі вважають, що Бог послав їх запропонувати миттєві вирішення наших проблем. Лжепророки обіцяють чудове зцілення й фінансове процвітання. Багато хто з них заявляє: люди можуть отримати благословення, пропорційне їхній «вірі», яка виявляється в сумі грошових пожертвувань. Такі «пророки» з'являлися протягом останніх років, і щодня до них приєднуються нові. Вони навчилися використовувати радіо, телебачення та інші засоби масової інформації, аби мати доступ до слухачів. Деякі з них збудували величезні фінансові імперії.

На підтримку своїх заяв вони викликають людей, котрі свідчать, що ці «пророки» звершили в їхньому житті чудеса. Вони навіть цитують Біблію, стверджуючи: «Ніхто не може робити таких чудес, які Ти робиш, якби Бог не був з ним» (Івана 3:2). Ось що сказав про них Ісус: «Не кожний, хто каже Мені: Господи, Господи! – увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Мого Отця, Який на небесах. Багато хто скаже Мені того дня: Господи, Господи, чи не Твоїм Ім'ям ми пророкували, чи не Твоїм Ім'ям бісів ми виганяли, чи не Твоїм Ім'ям численні чудеса творили? Тоді скажу їм: Я ніколи не знав вас! Відійдіть від Мене ви, які чините беззаконня!» (Матв. 7:21-23).

Чому може так статися, що Ісус не визнає людей, котрі звершували чудеса в Його Ім'я? Відповідь міститься у самому тексті: вони не виконують волю Отця, натомість діють відповідно до своїх бажань і свого розуміння.

З одного боку, поява лжепророків та лжехристів – це виконання пророцтва, а з іншого це створює небезпеку для легковірних людей з боку тих, хто користується довірливістю і фанатизмом оточуючих задля власних інтересів. Згадавши про лжехристів, Ісус наголосив, що вони «будуть чинити великі ознаки й чудеса, щоби звести, якщо вдасться, навіть і вибраних» (Матв. 24:24). Вибрані – це люди, котрі, відкинувши будь-яку неправду і фальш, живуть відповідно до істини. Таких людей нелегко буде звести чудесами, вони відмовляться вірити заявам самозванця про те, що він – перевтілений Ісус. Однак, згідно зі словами Ісуса, в останні дні обман буде настільки витонченим, настільки сильним, що його жертвами стануть мільйони людей. Хто стоятиме

за цим обманом і як це все відбуватиметься? Біблія дає нам відповідь.

Книга Об'явлення свідчить, що батьком неправди, майстром спокус останніх днів є та сама особа, котра ще на Небесах звела третю частину ангелів. Апостол Іван бачив це у видінні: «І скинутий був великий дракон, давній змій, котрий зветься диявол і сатана, який обманює весь світ; скинутий він був на землю, і його ангели були скинуті з ним» (Об'явл. 12:9).

Зауважте, що одна з характеристик цієї злої істоти полягає в тому, що вона «обманює весь світ». За допомогою неправди і спокус диявол спонукає людей добровільно прямувати за ним. Вони вірять йому і переконані в його правоті.

Ісус охарактеризував цього обманщика такими словами: «В істині не встояв, бо немає в ньому істини. Коли говорить неправду, тоді своє говорить, бо він неправдомовець і батько неправди» (Івана 8:44).

Остання битва, яка названа в книзі Об'явлення Армагедоном і яка відбудеться безпосередньо перед поверненням Христа, – це не воєнний конфлікт, у якому буде використовуватися артилерія чи авіація. Це не буде війна між сходом і заходом або між капіталізмом і соціалізмом. Остання битва в історії Землі – це війна між реальністю і вигадкою, між Істиною й оманом, між добром і злом. А поле битви – людське серце.

Ворог – ошуканець за своєю природою, і в останні дні він намагатиметься обманути якомога більше людей, включаючи навіть найобережніших. Щоб досягти цієї мети, він, звичайно, не з'явиться у своєму справжньому образі. Якби він так учинив, йому б ніхто не повірив. Апостол Павло застерігає, що ворог матиме

інший вигляд. «Бо сам сатана видає себе за ангела світла» (2 Кор. 11:14). Якщо він «видає себе за ангела світла», значить з'явиться як духовна, релігійна особа, котра творить чудеса. Інакше йому ніколи не вдалося б звести своїми хитрощами безліч людей.

Апостол Павло описує, яким чином обманщик досягатиме своєї мети: «Просимо вас, брати, стосовно приходу Господа нашого Ісуса Христа... Щоб ви не відразу вагалися розумом... Хай ніхто вас не ошукає жодним способом. Адже раніше має прийти відступлення та виявитися людина беззаконня, син погибелі, який противиться і підноситься над усім тим, що зветься Богом чи свяतिною; він у Божому храмі сяде як Бог і видаватиме себе за Бога» (2 Сол. 2:1-4).

Тепер ми маємо ключ для розуміння цього питання. Апостол стверджує: перш ніж Господь Ісус повернеться на Землю, ми побачимо «відступлення» і з'явиться «людина беззаконня». Хто ж ця «людина беззаконня»? Про яке відступлення каже Павло і коли це станеться?

Апостол Павло перераховує характерні особливості «людини беззаконня». Він каже, що ця людина «противиться і підноситься над усім тим, що зветься Богом чи святиною». Проте вона підносить себе над Богом досить незвичним способом, бо противиться без видимої протидії. Людина беззаконня не виголошує богозневажних слів, натомість маскується, видаючи себе за Бога і навіть «у Божому храмі сяде». Ця особа провадить боротьбу проти Бога, називаючи себе Богом. Багато людей вірять їй, ідуть за нею та приймають її вчення. Однак, чинячи так, вони відступають від Бога і повстають проти Нього.

Чи відома вам якась релігійна влада, котра в наш час приписує собі Божественну силу? Чи зустрічали ви релігійну організацію, яка навіть претендує на право змінювати те, що написано в Божому Слові? Це страшно! Коли ви станете свідками того, як люди підносяться, називаючи себе Богом, знайте, що це виконання біблійного пророцтва.

Ісус попереджав: коли наблизиться час Його повернення, ми побачимо «гидоту спустошення, що знаходиться на святому місці, провіщену пророком Даниїлом, – хто читає, нехай розуміє» (Матв. 24:15). Вислів «Хто читає, нехай розуміє» – це відокремлений зворот. Не всі зрозуміють те, що відбуватиметься. Це залежатиме від нашого бажання знайти Істину. Бог відкривається тільки тим, хто шукає Його зі щирим і покірним серцем.

А що означають слова «гидота спустошення», про яку провіщав пророк Даниїл? Щоб знайти відповідь, ми повинні звернутися до книги пророка Даниїла, де йдеться про релігійну владу, котра «буде говорити слова проти Всевишнього, і пригнобить святих Всевишнього, і буде думати позмінювати свята та права» (Дан. 7:25). Даниїл пише, що ця влада піднесеться «аж до війська небесного... аж до Вождя того війська... кине правду на землю, і зробить, і матиме успіх» (Дан. 8:10-12).

Зауважте, що в певний момент історії ця релігійна влада зробить спробу «позмінювати свята та права» і « кине правду на землю». Чому ця влада так ненавидить правду? Тому що за нею стоїть батько неправди. Правда і неправда, як світло й темрява, не можуть перебувати разом. Ворог Бога винайде фальшивий закон,

аби відвернути увагу людей від істинного закону ⁵. Усе це він робить, використовуючи свою зброю — обман і спокусу.

Обман — це основний метод діяльності сатани. Словник так визначає поняття «обман»: «Неправдиві слова, вчинки, дії і т. ін.; невідповідність істині». Обманути – значить увести людину в оману, спрямувати її хибним шляхом. У 24-му розділі Євангелія від Матвія Ісус чотири рази застерігає щодо обману, наголошуючи, що це буде найсильніше знаряддя ворога в останні дні.

Апостол Павло, характеризуючи людину беззаконня, каже, що її послідовники в результаті загинуть, оскільки не захочуть прийняти «любові до правди», а повірять неправді.

У зв'язку з цим виникає запитання: про яку правду каже Павло? Яку правду відкидають послідовники людини беззаконня? Де можна знайти цю правду? Ісус дав відповідь на це запитання багато століть тому, коли молився за Своїх учнів: «Освятити їх істиною Своєю!» (Івана 17:17).

Часом нам необхідно зупинитися і подумати. Зустріч із правдою може бути болісною, оскільки вона відкриває новий невідомий світ, а це викликає страх. Однак чи замислювались ви коли-небудь над тим, що сталося б, якби Ньютон не зацікавився законом земного тяжіння та не досліджував його? Або якби кілька століть тому Христофор Колумб не захотів вирушити до незвіданих земель?

⁵ Закон, який проголосив ☐ власноручно написав Бог, можна прочитати в книзі ☐ Вихід 20:3-17.

Біблія повідомляє, що перед самим Приходом Христа багато людей зроблять свій вибір на користь неправди. Можливо, вони вважають неправду більш зручною і менш болісною, ніж правду, як хвора на рак людина вважає за краще, щоб лікар приховав від неї правду, сподіваючись, що хвороба мине.

Далі у своєму Посланні апостол Павло повідомляє, що людина беззаконня – великий ошуканець – стане ініціатором найбільш зухвалого задуму, шедевру діявольського обману: створить видимість Приходу Христа. «Його прихід – за сприяння сатани — буде з усякою силою, ознаками, фальшивими чудесами» (2 Сол. 2:9). Апостол попереджає про зваблення, про настільки продуману підробку Приходу Христа, що навіть Божий народ виявиться на межі обману.

Необхідно звернути увагу на слово «прихід», використане для перекладу грецького слова «парусія». Павло вживає його у зв'язку з обманом з боку великого беззаконника, але те саме слово використовується в Новому Завіті для опису чудового Приходу Господа Ісуса Христа. Чи це простий збіг? Звичайно ж, ні. Апостол спеціально обирає це слово, аби показати, що неправда великого беззаконника буде дуже подібною до справжнього повернення Христа. Сатана спланував усе дуже ретельно, щоби безліч людей повірила: його обман — це реальне повернення Ісуса.

Підробка Приходу Христа стане шедевром сатанинського обману. Він готує до цього світ просто зараз, коли ви читаєте ці рядки. Подивіться на найпопулярніші фільми, книги й електронні ігри. Ми живемо в культурі, насиченій чаклунством, надприродним і неземним. Діти починають вірити в

реальність чарівників. З іншого боку, зверніть увагу на паранормальні явища, породжені спіритизмом. Чому б людям не повірити злому духові, котрий прийшов у образі Христа і звершує чудеса?

Тексти 2 Сол. 2:9, 10 містять дві ідеї. По-перше, фальшиве «парусія» відбувається «за сприяння сатани». За ним стоїть надприродна сила, яка є злою за своєю природою. Хоч ця подія супроводжується ознаками і чудесами, все одно це зло. Те саме каже й Іван, описуючи в книзі Об'явлення сатанинський обман: «І робить великі чудеса, так що і вогонь зводить з неба на землю перед людьми, і обманює мешканців землі ознаками, які дано йому робити перед звіром, намовляючи мешканців землі створити образ того звіра, який має рану від меча і залишився живим» (Об'явл. 13:13, 14). Сатанинська сила «обманює мешканців землі». Ознаки й чудеса переконують людей. І більшість сприймає обман як Божу істину.

Таким чином, ознаки і чудеса не є неодмінним свідченням Божої сили. Дияволу «дано» було творити чудеса. Бог дозволив йому здійснювати справжні чудеса. У результаті безліч людей ризикують бути обманутими і стати знаряддями сатани, вірячи, що вони все роблять в Ім'я Ісуса, особливо якщо бачать надприродні явища.

По-друге, ошуканими виявляться тільки ті, хто не прийняв «любові до правди», не став палким дослідником Біблії, не захотів отримати благословення Божого Слова та підкоритися йому. Незалежно від того, чим це було продиктовано – страхом, зухвалістю, власними переконаннями чи думкою більшості, – ці

люди не прийняли Істину, яка міститься тільки в Божому Слові, тому вони будуть ошукані.

Ісус попереджав Своїх учнів про підробку Його Приходу: «Тоді, коли хто вам скаже: Ось тут Христос! Або: Там! – не вірте... Отже, коли вам скажуть: Ось Він у пустині! – не виходьте; Ось Він у потайних кімнатах! – не вірте» (Матв. 24:23-26).

Нещодавно я розмовляв з Армандо Хуаресом, мексиканським письменником, який живе в Сполучених Штатах. І ось що він мені сказав: «Уявіть собі, що відбулося б, якби одного разу космічний корабель приземлився в якійсь столиці світу. Усі засоби масової інформації відправили б своїх репортерів та операторів з кінокамерами, щоб висвітлити цю подію. А що станеться, якщо на очах усього світу з'явиться сяюча особа, котра звершує чудеса і називає себе Христом? Хто наважиться засумніватися в цьому, якщо вона творить чудеса, істинність яких можна науково довести?»

Єдиним захистом від такого обману може бути тільки глибоке розуміння Божого Слова. Ісус сказав: «І пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить!» (Івана 8:32). Однак у наш час небагато людей посправжньому шукають Істину. Незнайомі з основоположними принципами Божого Слова, вони не мають поняття про те, що звіщає Писання з того чи іншого питання. Вони присвячують свої сили й енергію безглуздим фантазіям замість того, аби приділити час для дослідження і з'ясування біблійної Істини.

Господь Ісус Христос розповів Своїм учням, як відбуватиметься Його Прихід. Він сказав: «Адже як блискавка виходить зі сходу і з'являється аж на заході, таким буде й прихід Сина Людського» (Матв. 24:27).

Другий прихід Христа буде явним для всіх. Незліченні мільйони жителів планети побачать Його славне наближення. «І побачить Його кожне око», – писав апостол Іван (Об'явл. 1:7). Іван спробував описати людською мовою те, що показав йому Господь у символічному видінні: «І я побачив відкрите небо. І ось білий кінь, і Той, Хто сидить на ньому, Який зветься Вірний і Правдивий; і Він справедливо судить і воює» (Об'явл. 19:11). Цим могутнім Вершником, звичайно, був Ісус, і Писання називає Його «Правдивим». Він справжній, істинний. А сатана – майстер підробок, батько неправди, обманщик.

Автор книги Об'явлення продовжує описувати чудового Вершника: «Очі ж Його – наче полум'я вогню, а на Його голові багато вінців. Він має написане Ім'я, якого ніхто не знає, тільки він Сам... Його Ім'я – Боже Слово. А небесні війська рухалися слідом за Ним на білих конях, зодягнені в білий чистий вісон... І Він має на одязі й на Своєму стегні написане Ім'я: Цар над царями і Господь над господарями» (Об'явл. 19:12-16).

Христос повертається, щоб покласти кінець історії гріха. Після цього вже не буде ані страждань, ані сліз. Смерть ніколи більше не забере від нас наших дорогих. Смукот і трагедії цього життя минуть. «І Він обітре кожну сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю, – вже більше не буде, бо перше минулося» (Об'явл. 21:4).

Одного разу, будучи маленьким хлопчиком, я втік з дому, злякавшись покарання. Я вчинив неправильно і знав, що мама обов'язково мене покарає. Тому я біг, біг довго, сподіваючись, що десь біля горизонту зможу сховатися від своїх проблем. Боячись зупинитися, я біг,

сам не знаючи куди. Я просто біг.

Сонце сховалося за полем пшениці. Нічні тіні змішувалися з моїми страхами, паралізуючи мене. Десь далеко моторошно ухкала сова. Зморений, голодний і холодний, я знеможено згорнувся калачиком біля покинутого будинку. Я не знаю, скільки часу проспав, але несподівано прокинувся. Чиясь рука ніжно гладила моє обличчя. Це була моя мама.

– Усе добре, синку, – ніжно прошепотіла вона мені на вухо. – Ти надто довго біг, тепер пора повертатися. Ходім додому.

Це найпрекрасніше запрошення усіх часів! Можливо, ви також втекли занадто далеко і також страждаєте. Але Ісус каже: «Ти надто довго біг, дитино. Тепер пора повертатися додому. Ходім! Я покажу тобі дорогу».

Чи приймете ви Його запрошення?

❧ *Відповідь – за вами.* ❧

4.

Секуляризація та релігійний скептицизм

*«Адже пізнавши Бога, вони не прославили Його як Бога, не подякували Йому. Але їхні думки стали нікчемними, а нерозумні їхні серця – оповиті темрявою. Називаючи себе мудрими, вони стали нерозумними... Вони замінили Божу істину на неправду, поклонялися і служили творінню більше, ніж Творцеві, Який є благословенний навіки! Амінь»
(Римлянам 1:21-25).*

Той серпневий день 1995 року в Нью-Йорку видався особливо спекотним. Сидячи в кафе «Рокфеллер-центр», я намагався прохолодитися лимонадом із льодом.

Я перебував у серці Манхеттена. Мій викладач, француз, народжений у Сполучених Штатах, замовив собі пиво. Раніше ми ніколи не спілкувалися з ним за межами аудиторії та й говорили винятково про навчальний

предмет. Тепер він поцікавився, хто я і чим займаюся. Коли він почув мою відповідь, вираз його обличчя змінився. Поволі піднісши склянку до губ і зробивши черговий ковток пива, він подивився на мене, як на нерозумну дитину, і запитав: «Хіба можливо в наш час вірити в Бога?»

Уловивши в його голосі іронію, я всміхнувся і продовжував пити свій лимонад.

Відтоді про що б ми не говорили, викладач завжди підводив нашу бесіду до релігійної теми. Він заявляв, що духовні питання його абсолютно не цікавлять, і намагався довести мені, що Бога не існує. Я не перебивав його. Такі люди починають непокоїтися і ніяковіють, якщо їх уважно вислуховувати. Вони плутаються у безладді власних доказів. Ось чому в таких випадках я просто слухаю й усміхаюся.

Судячи з усього, мій викладач досягнув успіху в житті, володів блискучим допитливим розумом. Він був видатним сперечальником. Із легкістю міг будь-кому довести, що на вулиці ніч, навіть якщо там світило сонце. На його думку, усе, чого він досягнув у житті, беззаперечно доводить, що люди не потребують Бога.

Минали дні. Ніщо не може допомогти так ефективно проаналізувати істинність концепції, як час. Під час наших останніх бесід викладач висунув чимало аргументів проти існування Бога. Я не бачив жодної необхідності продовжувати цю розмову, але він наполягав на ній. Мені стало цікаво, чого ж він хотів добитися насправді. Врешті-решт, коли він зупинився, щоб передихнути, я сказав: «Добре, припустимо, що ви маєте рацію – Бога справді немає. Уявімо, що у вас є двадцятирічний син. Він – ваша єдина дитина, сенс

усього вашого життя. Син, якого ви любите і за якого готові віддати власне життя. Однак, на превеликий жаль, він став наркоманом. Ви як батько зробили все можливе, щоб йому допомогти. Ви знайшли найкращих фахівців, подбали про те, щоб він взяв участь у найефективніших реабілітаційних програмах, ви самі змучилися, наплакалися і настраждалися. Проте ніщо й ніхто не здатний допомогти вашому синові звільнитися від цієї залежності. І ви при цьому намагаєтеся довести мені, що Бога немає. Скажіть, до кого ви звернетеся, якщо Бога немає? Яка надія залишається у вашого сина?»

Чоловік нервово совався на шкіряному дивані. Мені здалося, що на його очах з'явилися сльози. Зазвичай він дивився прямо і пронизував мене своїм поглядом. Цього разу в його погляді був біль. Обличчя виражало страждання. Не підозрюючи того, я доторкнувся до болючої рани в серці мого викладача. У якийсь момент він спробував щось сказати, але не зміг. Мовчки підвівся, кивнув на прощання і пішов. Коли викладач ішов, я побачив, як він крадькома витер сльозу.

Наступного дня я дізнався, що в нього справді був син. Єдиний син двадцяти років, котрий безнадійно гинув від наркотиків. Тепер я зрозумів причину його бунту, дивну інтелектуальну гординю й іронію в його запитаннях.

Через кілька тижнів, перед поверненням до Бразилії, я заїхав до свого викладача, аби попроситися з ним. Він мовчки провів мене до першого поверху. Там ми обійнялися. Ми обидва знали, що наша розмова ще не закінчена. Він був переповнений емоціями, але сказати нічого не міг, оскільки слова, здавалося, застрягали

у нього в горлі. Раптом він прошепотів мені на вухо: «Пасторе, ви знаєте, що я не вірю в Бога, але ви вірите. Будь ласка, попросіть Його допомогти моєму хлопчикові».

Мені було шкода цього відомого вченого. Мені було сумно бачити його повні сліз очі, його безпорадність перед бідую, що сталася з його улюбленим сином, та його нездатність шукати вирішення проблеми в Бога. Він був людиною свого часу – часу, який передує Другому приходу Ісуса. Ось що каже про це апостол Павло: «Адже пізнавши Бога, вони не прославили Його як Бога, не подякували Йому. Але їхні думки стали нікчемними, а нерозумні їхні серця – оповиті темрявою» (Римл. 1:21).

Основна проблема нашого часу – гордість. Думки людей справді «стали нікчемними». Іспанський журналіст Франціско Умбрал, оглядач газети *«Ель Мундо»*, підтверджує слова апостола. Незадовго до смерті журналіст написав: «Ніцше і багато інших філософів майже зачинили двері до старого світу, узаконюючи смерть Бога і самотність людини. Це сучасність, і з цим нічого не поробиш. Архаїчні установи, такі як церква, існують сьогодні тільки як залишкове явище».

Умбрал міг би процитувати Канта, Шопенгауера, Фейєрбаха, Маркса чи Фрейда, аби показати, що йде в ногу з часом. Нас не повинні дивувати його думки. Біблія давно це передбачила. У нашу постмодерністську епоху ми зустрічаємо безліч подібних ідей. Це загальна тенденція, особливо в розвинутих країнах. Багато інтелектуалів із гордістю висловлюють свої думки. Задовольняючись тим, що їх називають вільними мислителями, вони не хочуть

підкорятися будь-кому або будь-чому. Та, незважаючи на рівень їхнього інтелекту, вони не здобули найбільш цінного пізнання – пізнання Бога.

Деякі вважають себе деїстами. Вони вірять у Бога, Котрий спочатку все створив, а потім залишив Свої створіння напризволяще, не бажаючи опікуватися ними. Інші називають себе агностиками. Вони вважають, що людям взагалі не дано знати, існує Бог чи ні. Атеїсти ж переконані в тому, що Його немає.

Такі мислителі вважають, що ідея про існування Бога старомодна, архаїчна і примітивна. Сьогодні стало модним ставити під сумнів існування Бога. Французький філософ Мішель Онфрей написав «Атеїстичний маніфест». У самій Франції було розпродано 200000 примірників. У своїй книзі Онфрей упевнено заявляє: «Останній бог зникне разом з останніми людьми, а разом з ними зникнуть страх і занепокоєння – причини, через які з'являються боги».

Онфрей не самотній у своїх поглядах. Річард Докінс, англійський біолог, написав книгу такої ж тематики. Вона називається «Міф про Бога». Це відчайдушна спроба довести, що Бог – не більше ніж міф, який із часом зникне. Вашингтонський журналіст Крістофер Хітченс опублікував працю під назвою «Бог не великий», а північноамериканський філософ Сем Харріс недавно написав «Лист християнам». У ньому Харріс захищається у відповідь на критику своєї першої книги, де він висловив думку, що ідея про існування Бога сама по собі смішна.

Усіх цих авторів пов'язує дещо спільне. На їхню думку, люди не потребують Бога чи Його допомоги, аби бути порядними громадянами. Вони заявляють,

що мораль не залежить від релігії і атеїст може бути вихованою хорошою людиною. А цього для щастя цілком достатньо. Такі люди підтверджують свої погляди відкриттями неврології, які свідчать, що навіть шимпанзе володіє моральними установками, виявляючи співчуття і солідарність, хоч «маври ніколи не моляться і не вірять у Бога».

Питання полягає не в тому, чи може невіруюча людина керуватися моральними принципами, чи ні. Мораль не є ознакою винятково християн. Питання в тому, що біблійне пророцтво передбачило: в останні дні земної історії така точка зору буде дуже поширеною. Сьогодні невіра в Бога стала майже правилом серед інтелігенції. Соціологічне опитування показало, що 60% із них – атеїсти.

Однак якщо подивитися на світ із ширшої перспективи, то можна зауважити, що, незважаючи на розростання скептицизму, водночас відбувається очевидне релігійне пробудження. Наприклад, у Голландії, яку вважають країною агностиків, люди, на превеликий подив, стали частіше вдаватися до молитви.

Кілька років тому деякі голландські християни почали практикувати так звану молитву на робочому місці. Спочатку на це ніхто не звертав уваги. Та й навіщо? Адже Голландії судилося стати агностичною країною, і багато хто вважав молитву «ірраціональним, хоч і нешкідливим проведенням часу».

Проте сьогодні молитва на робочому місці стає загальноновизнаним звичаєм, у якому беруть участь сотні підприємств. Урядові служби, університети, міжнародні корпорації (такі як «Philips», «KLM», «ABM ANRO») дозволяють своїм співробітникам організовувати регулярні молитовні зустрічі на роботі.

Профспілки навіть почали вимагати від уряду визнати право працівників молитися на робочому місці.

Оглядач Адьяді Бакас та журналіст Міні Бувалда стали авторами нещодавнього дослідження під назвою «Майбутнє Бога». Вони заявляють, що «голландці знову впали в релігійність».

Однак таке видиме повернення людей до молитви не означає повернення до Біблії. Багато людей дійшли висновку, що агностицизм не задовольняє найглибші потреби людського серця, і в результаті повернулися до певної форми релігії. Це повернення не до абсолютних цінностей абсолютного Бога, а до «бога-енергії», який нічого не вимагає, а просто схвалює той стиль поведінки, який людина обрала для себе. Це нагадує християнство без Христа.

Газета «Санді Таймз» опублікувала новину, яка приголомшила багатьох християн. Керівники церкви в Європі написали молитву під назвою «Тисячолітня резолюція», щоб відзначити настання 2000-го року. У цій молитві жодного разу не згадується ані Бог, ані Ісус Христос.

Чи це не християнський постмодернізм? Апостол Павло попереджав про подібне християнство як про ознаку останнього часу, кажучи: «Мають вигляд благочестя, але сили його відреклися» (2 Тим. 3:5).

Якщо християнство носить ім'я Христа, але не живе за Його вченням, воно втрачає свою силу. Деякі європейці не приймають християнство, тому що бачать розбещеність його духовних керівників. Учасники зустрічі під назвою «Обітниця світові», організованої членами Католицької Церкви, заявили: невіруючі шоковані масштабами злочинності, проституції та

порнографії у християнському світі. Моніка Маггіо, яка очолює одну з добродійних організацій, констатує, що нехристияни приголомшені хаосом, що панує в західному суспільстві. Через свій духовний занепад християни не можуть допомогти нехристиянам.

Результати соціологічного опитування в Німеччині свідчать, що 20% протестантів і 10% католиків – деїсти. Вони вірять у Бога, але при цьому вважають, що Він не втручається в їхнє життя. Німецький журнал «Дер Шпігель» повідомляє, що християнська церква в Німеччині застаріла. Християнські цінності дедалі менше впливають на суспільство. Згідно з нещодавно проведеним опитуванням, тільки 37% населення Німеччини вважає, що церква прищеплює моральні цінності. Німці переконані, що поліція, політичні партії та екологічні організації (зокрема «Грінпіс») краще прищеплюють цінності, ніж церкви.

Фактично люди не вірять у Бога або ж вважають Його безликою енергією, силою чи просто незначною істотою, якою можуть керувати на власний розсуд. Вони скинули Царя, всемогутнього Бога-Творця, з п'єдесталу свого життя.

Втім, у супереч зухвалим заявам та поведінці сучасного людства, Бог усе ще живий. Він не збирається помирати, як передбачав Ніцше, натомість, як і раніше, контролює життя Всесвіту. А для тих, хто заперечує Його існування, залишається одне – «самотність людини», як сказав філософ. Самотність людини, котра дедалі глибше загрузає в хитких пісках власного раціоналізму. «Адже пізнавши Бога, вони не прославили Його як Бога, не подякували Йому. Але їхні думки стали нікчемними... Називаючи себе мудрими, вони

стали нерозумними» (Римл. 1:21, 22), — писав апостол Павло майже 2000 років тому.

Давайте ненадовго повернемося до мого викладача-агностика. Серед аргументів, які він висував, намагаючись довести, що особистісного Бога, Котрому поклоняються християни, не існує, було припущення про якусь всюдисущу космічну енергію. Насправді він вірив у Бога, але вважав за краще називати Його «енергією». Мій викладач носив на шиї золотий ланцюжок, на якому висіла крихітна кристалічна піраміда. Він вважав, що це притягає космічну енергію Всесвіту. Багато століть тому Біблія описала подібний тип людини, провіщаючи: «Вони замінили Божу істину на неправду, поклонялися і служили творінню більше, ніж Творцеві» (Римл. 1:25).

Мій викладач був людиною допитливого розуму, професором у знаменитому учбовому закладі в Манхеттені, який готує керівників. Однак замість того, щоб поклонятися Творцю, він шанував те, що створив Бог. Він зосередив свою увагу на кристалі. Коли справи йшли погано, він брав у руки цей камінчик і намагався концентруватися на ньому (це навіть нагадувало молитву), бажаючи отримати «проміння енергії». Він уважав це більш розсудливим, ніж підносити молитву до Бога.

На жаль, така поведінка не рідкість у наші дні. Людство перемістило свою увагу з Творця на Його творіння. Деякі люди не виходять з дому, не проглянувши гороскоп. Вони вірять, що створені Богом зірки визначають їхню долю.

Вісімдесят років тому астролог Ллевелін Джордж написав слова, які тоді ніхто не сприйняв серйозно.

«Настане час, – писав він, – коли в людей з’явиться масова цікавість до астрології»⁶.

У той час, коли люди були захоплені появою техніки і науковими відкриттями, його слова видалися безпідставними. Проте сьогодні, коли мільйони людей безперервно заглядають у гороскоп, ми розуміємо, що він мав рацію.

Чому люди звертаються до астрології з метою дізнатися про свою долю? Тому що вони переживають глибокий духовний голод, відчувають порожнечу, а відсутність сенсу життя не дозволяє їм бачити далі матеріальних цінностей. Люди можуть і не усвідомлювати свого духовного голоду, однак від цього він не зникає. За таких обставин астрологія здатна справляти величезний вплив. Вона намагається використати непояснені явища нашого життя. Даючи поради, як досягти успіху в бізнесі, коханні чи дружбі, вона водночас не висуває вимог щодо моральної поведінки. А людям це подобається. Ми самі хочемо вирішувати, що для нас добре, а що погано, без будь-якого втручання ззовні. Вічні Божественні принципи багато кого не влаштовують. Єдине, що має значення, – інформація, яка допоможе розв’язати проблеми. Ми нікому не дозволимо вказувати нам, що робити.

На перший погляд така позиція може видатися зручною, проте вона не вгамовує духовного голоду душі. Релігія ніколи не зможе відповісти на життєво важливі питання буття, якщо не керуватиметься єдиною Книгою, здатною давати єдино правильні відповіді. Якщо ми звертаємося до Біблії, аби виправдати власні

⁶ Ллевеллін Джордж. Астрологія від А до Я.

бажання, якщо обираємо те, що відповідає нашому способу життя й мислення, однак відмовляємося будувати своє життя відповідно до вічного вчення Божого Слова, – ми на хибному шляху.

Астрологія провадить саме цим шляхом. Будучи псевдонаукою, змішаною з езотеричними ідеями, вона ґрунтується на певних стародавніх концепціях, які стверджують, що зірки впливають на долю людини. Стародавні жерці і чаклуни, використовуючи астрологію, визначали найсприятливіший час для сівби, жнив та іншої діяльності. У давнину царі мали власних астрологів, які повідомляли їм, коли найкраще почати війну або утриматися від неї. Така практика передавалася від покоління до покоління, стаючи більш витонченою, і такою вона дійшла до наших днів.

Астролог Маргарет Хон пояснює свою віру так: «Астрологія – це особлива система інтерпретації взаємодії між рухом планет і людським життям». З погляду астрологів, подібний вплив планет визначає поведінку людей або взаємовідносини між ними. Таким чином, астрологи намагаються створити наукову основу для людських припущень, однак астрологія – це не те саме, що астрономія. Насправді ж за астрологічними прогнозами ховаються боги стародавньої міфології. Астрологи приписують планетам такий вплив на людське життя, котрим, згідно з язичеськими віруваннями, володіли боги стародавнього політеїзму. Однак астрологія представляє людям зірки, а не богів. І багато хто дотримується порад астрологів, вважаючи, що має справу з наукою.

Сьогодні так чи інакше астрологія проникає в різні сфери людської діяльності. Вона представлена в різноманітних езотеричних та містичних ученнях. Деякі люди вірять, що доля людини залежить від магічних чисел, коштовних каменів чи навіть кольорів. Безліч людей сподіваються знайти вирішення своїх проблем завдяки вірі в подібні ідеї.

Опитування виявило, що 95% населення Сполучених Штатів Америки вірять в астрологію, НЛО, привиди, кристали тощо. У Сполучених Штатах проживає понад 10000 астрологів та чаклунів, котрі ворожать на картах Таро. Серед їхніх клієнтів багато відомих людей. Цікавість до таких явищ настільки велика, що організація, заснована гуру Махаріши Махеш, заробила три мільйони доларів.

Хто стоїть за такими привабливими явищами? Без сумніву, та сама істота, яка, згідно з біблійною розповіддю, прийшла одного разу до першої жінки, Єви, та примусила її повірити, що заборонений плід містить особливу силу. Ми знаємо, що той плід не мав надприродних властивостей, які приписав йому змій. Сатана мав на меті не просто переконати жінку з'їсти заборонений плід, а віддалити Єву від Творця, звернувши її увагу на створені об'єкти. Сатана представляє свою силу як Божественну з єдиною метою – увести в оману.

Боже Слово недвозначно висловлюється з цього питання: «А коли вам скажуть: “Запитуйте духів померлих та чародіїв, що цвірінькають та муркають”, *то відповісте*: “Чи ж народ не звертається до свого Бога? За живих *питатися* мертвих?”» (Ісаї 8:19).

Християнство має бути непорушним оплотом біблійних цінностей, проте деякі християни дотримують-

ся неправдивих релігійних теорій, породжених дияволом. Подібні доктрини суперечать Біблії.

Прикладом такої доктрини може бути поширене вчення про безсмертя душі. Біблія ясно навчає, що померла людина нічого не знає до дня свого воскресіння. «Бо знають живі, що помруть, а померлі нічого не знають, і заплати немає вже їм, – бо забута і пам'ять про них, і їхнє кохання, і їхня ненависть, та заздрощі їхні загинули вже, і нема вже їм частки навіки ні в чому, що під сонцем тим діється!» (Еклезіяста 9:5, 6).

Якщо «нема вже їм (померлим) частки навіки ні в чому, що під сонцем тим діється», то як їхні душі можуть спілкуватися з людьми? Як хтось може розмовляти з ними? Писання повідомляє: «Все, що в силі чинити рука твоя, теє роби, бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрости!» (вірш 10).

Якщо могила або смерть – це кінець життя, то як хтось може перевтілитися в інші форми життя? Звідки взялась така ідея? Безперечно, її джерелом є облудна сила диявола, як про це каже Слово Боже. Сатана намагається заплутати людей. Зверніть увагу, що в останній час з'являється багато ошуканців, котрі називають себе «перевтіленим» Ісусом. Хіба це не цікаво? Ви думаєте, що це збіг? Чи за всім цим криється певний задум?

Це серйозні питання. Християнин повинен звернутися до Божого Слова як до єдиного правдивого джерела віри і вчення. Ми не повинні приймати фальшиві доктрини. Не можна також покладатися на церковний авторитет чи силу традиції. Несерйозне ставлення до духовних істин може призвести до фатального наслідку.

Якщо християни нехтують Божим Словом і покладаються на людські ідеї, вони руйнують підставу

своєї віри. У результаті відбувається секуляризація, християнство робиться світським. Слово «секуляризований» походить від латинського слова «*secularis*», яке означає «світський, мирський». У наш час людство живе в контексті наукового та технологічного прогресу; і те, й інше наголошує на матеріальному, сприяючи матеріалістичним поглядам. Християни виявилися сприйнятливими до впливу такого способу мислення, і в результаті християнство стало секуляризованим.

Секуляризований християнин вірить у Бога, але Бог став для нього просто іменем, елементом історії, чимось на зразок амулета, до якого можна вдатися під час труднощів. Але коли скрута минає, християнин не відчуває жодних зобов'язань щодо Бога. Переважно віруючі живуть так, ніби Бога не існує взагалі.

Єдина різниця між язичниками та секуляризованими християнами полягає в тому, що останні зрідка з'являються в церкві. Вони, так би мовити, є членами релігійного клубу. Ідучи до церкви, такі християни не стільки хочуть поклонитися Богові, скільки побачити видовищну програму. Якщо їм сподобається побачене, вони повернуться знову. Якщо ж ні, вони розкритикують служіння і почнуть шукати іншу церкву, яка задовольнить їхні очікування. Врешті-решт, вони ж приносять добровільні пожертвування, тому очікують взамін високоякісного результату.

Священнослужителі змушені старатися з усіх сил, аби винайти щось нове та привернути «глядачів». У світі, де розвинутий дух суперництва, їм потрібно докласти всіх зусиль, щоб показати найкраще шоу в місті. Якщо необхідно, вони готові занизити стандарти

біблійних принципів і сказати, що Бог пропонує тільки любов, ніколи не карає, нічого не вимагає. Чудова благодать Христа покриває вади всіх людей, зокрема й тих, хто не визнав своїх гріхів та не покався в них.

Павло пише про сумні наслідки такого підходу: «Оскільки вони вважали за непотрібне пізнати Бога, то видав їх Бог їхньому перекрученому розумові, щоб чинили те, чого не личить» (Римл. 1:28).

Що означає «чинили те, чого не личить»? У листі до свого учня Тимофія Павло пояснює: «Знай же, що в останні дні настануть скрутні часи. Бо люди будуть самолюбні, грошолюбні, чванливі, горді, наклепники, батькам неслухняні, невдячні, нечестиві, недружелюбні, непримиренні, обмовники, нестримані, жорстокі, які не люблять добро, зрадники, нахабні, бундючні, котрі більше люблять розкоші, ніж Бога» (2Тим. 3:1-4).

Люди, котрі виключили Бога зі свого життя, рано чи пізно переступлять через бар'єр, який відокремлює їх від гріха. «Я перестану це робити, коли захочу», — щоразу повторюють вони. Такі люди намагаються виправдати свій спосіб життя, єдина мета якого — догоджати собі. Проте не здатні досягти навіть цього, вони відчувають порожнечу і незадоволеність. Бажаючи за будь-яку ціну здобути щастя, вони безрезультатно борються за нього, і щоразу воно вислизає з їхніх рук.

Біблія називає це жахливе розчарування «гріхом». У Писанні слово «гріх» перекладене з грецького «hamartia», що буквально означає «не влучити в ціль». Женучись за щастям, вони в результаті отримують нещастя, жорстоке розчарування і порожнечу. Однак сучасні люди наполегливо продовжують

ігнорувати гріх. Вони вважають за краще називати його «внутрішнім дисбалансом», «людською слабкістю», «некоректною поведінкою», «особистим уподобанням» – чим завгодно, тільки не гріхом. Ніби зміна назви зможе розв'язати проблему.

Мені розповідали, що одна вчителька провела серед учнів опитування. Вона попросила дітей поділитися своїми ідеями про те, як можна вирішити проблему енергетичної кризи. «Пальне у світі закінчується, – сказала вчителька дітям, – що ви можете запропонувати, аби зберегти його?»

Наступного дня діти прийшли до школи з вражачими ідеями. «До кожного водія прив'язати навченого собаку, щоб він гавкав щоразу, коли водій перевищуватиме швидкість. Тоді палива буде витрачатися менше», – сказала одна дитина. «Не продавати більше бензину, – запропонувала інша, – тоді він не витратиметься».

Однак найцікавіша ідея пролунала з уст одного хлопчика, котрий сказав: «Давайте назвемо бензин по-іншому. Тоді люди почнуть купувати щось інше, а бензин буде збережено».

Здається, що багато людей у наш час віддають перевагу подібному вирішенню проблеми гріха. Вони намагаються бути подалі від Бога. Однак людина була створена Богом, тому щастя і задоволення може отримати, тільки повернувшись до свого Творця.

Та люди не хочуть визнати цю істину. Вони забули, що є дітьми Бога і повинні жити за Його законами. Їхній світогляд спотворюється від самого дитинства. Бог для них є чимось незначним і непотрібним. По телебаченню вони дивляться передачі, в яких

висміюються духовні цінності. Діти ростуть, сприймаючи секуляризоване життя як щось нормальне.

У 1987 році в джунглях Уганди було знайдено істоту, яку преса назвала «дитина-мавпа». Ця людська дитина, очевидно, жила серед мавп близько п'яти років. Хлопчика, якому на вигляд було років шість, відправили в госпіталь, а пізніше в дитячий будинок. Перебуваючи там, він стрибав і рухався по колу, як шимпанзе. Він відмовлявся їсти запропоновану їжу і бив кожного, хто хотів до нього підійти.

Учені, котрі вивчали поведінку хлопчика, дійшли висновку: якщо дитина живе з тваринами більше чотирьох або п'яти років, у подальшому житті вона практично не зможе поводитися, як людина. У свідомості залишаються незгладні сліди, які не зникнуть до кінця життя такої людини.

Здається, щось подібне відбувається сьогодні з людьми. Живучи у світі раціоналізму, вони забули, що були створені руками Бога. Вони пожинають плоди розділення зі своїм Творцем. Сумні наслідки такого розділення – розбиті сім'ї та діти, що живуть у світі наркотиків і розбещеності. З такою жахливою реальністю люди стикаються щогодини, щохвилини. Вони страждають, втрачають цікавість до життя, а потім у відчаї намагаються полегшити біль, але їм не під силу заглушити несамовитий зойк свого серця.

Навіщо ви продовжуєте мовчки терпіти прихований від сторонніх очей біль? У найпохмуріші хвилини вашого життя, коли через біль зникає бажання жити, коли ви шукаєте відповіді і не знаходите їх, чому б вам не прийняти рішення повернутися до свого Творця?

Понад 2000 років тому Господь Ісус, споглядаючи духовне життя наших днів, запитував: «Однак, як прийде Людський Син, то чи знайде Він віру на землі?» (Луки 18:8). Спаситель запитував, чи пам'ятатимуть люди про те, що Він їх любить та чекає з розкритими обіймами. Чи пам'ятатимете ви?

❧ *Відповідь – за вами.* ❧

5.

Землетруси й урагани

*«І будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях,
а на землі тривога народів від раптового
морського реву та розбурханих хвиль, коли люди
ціпенітимуть від страху й очікування того,
що надходить на цілий світ,
бо сили небесні захитаються»
(Луки 21:25, 26).*

Одинадцятирічний Ізмаїл Гумуда не може забути трагедію, яка трапилася в його житті. Він жалкує про те, що залишився живим, і вважав би за краще померти й нічого не відчувати. Щоразу, згадуючи свого брата, він починає плакати. Як йому стерти з пам'яті ту жахливу трагедію? Удень вона весь час спливає перед його очима, а ночами йому сняться страшні кошмари. Ізмаїл добре пам'ятає той день, коли гігантська хвиля вирвала з його рук семилітнього братика.

Вони були в школі на репетиції, готуючись до новорічного свята, коли раптом почулося страхітливе

ревіння. Здавалося, удари грому лунали з різних боків. Цей шум виявився неблаганним вісником смерті. «Ми обернулися і побачили гігантську хвилю, вищу за нашу школу. Вона обрушувалася на нас, – розповідає Ізмаїл, утираючи сльози. – Я схопив свого брата і тримав його так міцно, як тільки міг, але хвиля нас розлучила. Я нічого не міг зробити, щоб допомогти йому. Він із жахом дивився на мене, хотів, щоб я йому допоміг, але я не зміг. Вода виявилася сильнішою за мене. Я вижив лише тому, що хвиля підхопила мене і викинула біля підніжжя гори, а мій брат зник. Його поглинуло море. Я дуже за ним скучаю і молюся про нього».

Шкільні вчителі Ізмаїла зауважили, що після пережитого цунамі хлопчик змінився. Він схуд, став відчуженим і мовчазним. Ізмаїл – один з учнів у Бан Тлейнорку. Там він та інші потерпілі проходять курс психологічної реабілітації, який спонсорує ЮНІСЕФ у Таїланді.

Ранкові години 26 грудня 2004 року назавжди залишаться в пам'яті тих, хто зазнав цього жаху. Навіть із плином часу гострота пережитого потрясіння не притупиться.

До цього дня багато хто з людей навіть не чув про цунамі. Раптово кожен дізнався про цю страхітливую реальність. Як можна назвати руйнівну силу, яка за секунди знищує острови, змиває міста і забирає майже 200000 життів? Куди може людина втекти, аби знайти порятунку від сили, збитки від якої дорівнюють збиткам від вибуху багатьох атомних бомб, подібних до тієї, що зруйнувала Хіросіму під час другої світової війни?

Події цього моторошного ранку приголомшили нашу планету. Підводний землетрус, силою в 9,0 балів

за шкалою Ріхтера, спричинив хвилю, яка рухалася з півночі Індонезії, спустошуючи побережжя Таїланду, Індії, Бангладеш і Шрі-Ланки. Пройшовши відстань у понад 6700 кілометрів, хвиля убила сотні людей на східному узбережжі Африки. Потім цунамі продовжило свій шлях завдовжки в тисячі кілометрів, обрушивши величезні хвилі на береги Чилі в Південній Америці.

На цьому трагічному прикладі люди зрозуміли, що вони абсолютно безсилі перед лицем розбурханої стихії.

Трагедія, яку світ пережив у 2004 році, стала прологом до численних стихійних лих, якими ряснів 2005 рік. Через кілька тижнів після цунамі в Індонезії серія ураганів спричинила смерть і руйнування в центральній Америці та США. Ураган Катріна завдав величезних збитків, на декілька тижнів затопивши Новий Орлеан (США). Жахливий дух смерті прийшов на зміну французькій атмосфері цього міста, яке вважалося колискою блюзу і джазу.

8 жовтня того ж року жахливий землетрус потряс Пакистан та Індію, забравши тисячі життів, травмувавши десятки тисяч осіб і залишивши мільйони людей без даху. Кількома днями пізніше ураган Стен погубив понад 70000 осіб у Гватемалі й південній Мексиці. Виверження вулкана в Ель-Сальвадорі забрало ще більше життів. Щонайменше 7500 сімей змушені були покинути рідні місця.

Згідно з даними досліджень Центру епідеміології катастроф (CRED) спільно зі Всесвітньою Організацією охорони здоров'я, тільки із січня по жовтень 2005 року внаслідок стихійних лих загинуло приблизно 100000

осіб. У штаб-квартирі в Бельгії Центр досліджень епідеміології катастроф складає базу даних стихійних лих у світі. Згідно з проведенням цієї організацією дослідженням, число зафіксованих стихійних лих помітно зросло з 1900 року.

2005 рік міг би увійти до історії як рік найбільшої кількості стихійних лих. Але наступний рік приніс ще більше природних катаклізмів. Змалювавши похмуру картину стихійних лих на Землі, Марко Нікола, генеральний секретар Міжнародного Червоного Хреста, на завершення констатував, що у 2007 році катастроф відбулося на 20 % більше, ніж у 2006. Нещодавно дослідники підраховали, що від стихійних лих кожні десять років страждає 250 мільйонів осіб. У половині всіх випадків джерелом нещастя є вода.

Вода — це життя. Де бракує води, там згасає життя. Але коли її занадто багато, вона може вбивати. Найбільше лихо пов'язане з повинню на Жовтій річці в Китаї. Тоді загинуло приблизно чотири мільйони осіб. Згідно з даними Міжурядової групи експертів зі змін клімату, «можливо, що у двадцять першому столітті екстремальні метеорологічні події будуть частішати і посилюватися через зміни в кліматі».

Дивлячись на подібні катастрофи, люди запитують: що відбувається з нашою планетою? Чи не збожеволів світ? Коли все це скінчиться? Відповіді надходять до сих пор похмурі. Віруючі проповідують про Божественний гнів та руйнування світу. Астрологи приписують усі лиха впливу зірок, а вчені причину катаклізмів вбачають у глобальному потеплінні, викликаному неправильним поведінням людини із землею та її ресурсами.

«Глобальне потепління» — вислів відносно новий. Так учені називають щорічне підвищення температури повітря на Землі. Ніхто не заперечує факт, що за останні кілька десятиріч на нашій планеті стало тепліше. Цей процес особливо явно став прогресувати з початком промислової революції, коли суспільство надавало більшого значення ефективності виробництва, ніж якості людського життя.

Промислові відходи, вихлопні гази, лісові пожежі та інша діяльність людства підвищують рівень вуглекислого газу в атмосфері, створюючи парниковий ефект, який зберігає підвищену температуру, викликану сонячним промінням. Унаслідок цього температура на Землі зростає, льодовики тануть, підвищується рівень світового океану.

З 1961 року рівень океану підвищується на один-два міліметри за рік. Міжурядова група експертів зі змін клімату підрахувала: якщо температура на Землі буде підвищуватися такими ж темпами, як в останні десятиріччя, то до кінця століття рівень океану підніметься від 20 до 140 сантиметрів.

Від 2001 року були зафіксовані сім найтепліших років. У північній півкулі випало на 5% менше снігу, ніж у 1966 році.

У дитинстві мені час від часу доводилося їздити з Ліми до міста Яуйя, де я народився. Аби подолати цю відстань, необхідно було проїхати найвищою залізницею у світі. Я завжди захоплювався чудовими краєвидами засніжених гір. Вершини Анд були вкриті вічними снігами. Однак останній раз, коли я перебував у цій частині Анд, моє серце стиснулося, бо я побачив голі вершини. Здається, що природа помирає. Я

чув завивання холодного вітру над горами. І я подумав: «Наукові доповіді, які ми чуємо, реальні». Деякі люди вважають, що ці зміни їх не стосуються, оскільки ці люди живуть далеко від згаданих місць. Проте кліматичні зміни поширюються швидко.

Нині ніхто вже не може заперечити факт, що на планеті стало тепліше, і в цьому частково винні люди. Учені вважають, що на даний момент подальше підвищення температури неминуче. Навіть якби із завтрашнього дня ми змогли повністю припинити викид газів, який спричиняє парниковий ефект, рівень моря ще підійматиметься принаймні протягом нашого століття.

Дізнавшись про грізну небезпеку, світ звернув увагу на навколишнє середовище. Екологія перетворилася майже на релігію. У дитячих садках, школах та університетах навчають, як дбайливо ставитися до планети, однак поліпшення поки не помітно. Біблія ж застерігає, що ситуація погіршуватиметься, і цей факт – одна з ознак, які віщають про скорий Прихід Ісуса.

Альберт Гор, колишній кандидат у президенти Сполучених Штатів Америки, 2007 року отримав Нобелівську премію миру за знятий ним документальний фільм «Земля на чаші терезів». Члени ООН відзначили цей фільм як «спробу попередити світ про зміну клімату з вини людини». Фільм розповідає про спроби людей врятувати планету, водночас нагадуючи нам про нездатність людини побачити те, що насправді може статися.

Семі Соанкі, директор Інституту вивчення сонячної системи ім. Макса Планка, розташованого

неподалік Геттінгена, Німеччина, каже, що за останні 60 років (на додаток до людського втручання в навколишнє середовище) із нез'ясованих причин підвищилася температура самого Сонця, сприяючи потеплінню клімату, а, отже, зростанню кількості стихійних лих.

Незрозумілі причини? Ісус прорікав про це багато віків тому: « І будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях, а на землі тривога народів від раптового морського реву та розбурханих хвиль, коли люди ціпенітимуть від страху й очікування того, що надходить на цілий світ, бо сили небесні захитаються» (Луки 21:25, 26). Хіба це не картина наших днів? Сьогодні справді має місце тривога народів, люди ціпеніють від страху, і слова про раптовий морський рев та розбурхані хвилі також виконуються.

Проте ми маємо бути розважливими у своїх висновках. Той факт, що на Землі відбуваються страшні стихійні лиха, зовсім не означає, що їх заподіює Бог. Через пророка Єремію Творець відкриває Свої почуття щодо людського роду. «Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, – говорить Господь, – думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію» (Єрем. 29:11).

Це добра вістка. Бог не дозволить людству знищити себе. З великої любові до нас Він втрутиться в історію та покладе край людським помилкам і вадам. Чи не означає це, що в недалекому майбутньому нас очікує славний Прихід Христа?

Нам не потрібно боятися. Божя любов може наповнити наші серця надією. Християнська надія – це впевненість, непохитність і тверда надія навіть тоді, коли з людської точки зору немає жодного виходу.

Багато років тому мій шестирічний син загубився в місті, населення якого складало понад два мільйони осіб. Ми з дружиною в паніці бігали, намагаючись його знайти. Ми були в повному відчаї, бо тільки недавно приїхали до Бразилії і почали вивчати португальську мову. Що робити? Куди звернутися? Дитина зникла. Знайти її серед такої кількості людей – те саме, що відшукати голку в копиці сіна.

Бачачи наш розпач, поліцейський сказав нам: «Поліція шукає вашого сина. Якщо він усе ще перебуває в центральній частині міста, його знайдуть після закінчення робочого дня».

Так воно і сталося. О шостій вечора людей у центрі міста поменшало. Усі працівники розійшлися по домівках після довгого трудового дня. Вулиці спорожніли, на місто почали опускатися нічні тіні. Подув холодний червневий вітер.

Ми продовжували пошуки і, на нашу превелику радість, нарешті знайшли сина. Він сидів на якомусь ящику і грався камінчиками, не підозрюючи про переживання своїх батьків. Вигукуючи від радості, ми обійняли і розцілювали його.

Пізніше я запитав сина:

– Хіба тобі не було страшно?

– А чого мені боятися? — безневинно відповів він.

– Коли діти губляться, вони зазвичай бояться, — сказав я.

Він здивовано подивився на мене.

– Я не загубився, тату. Я просто чекав. Хіба ви не шукали б мене?

Подивіться навкруги. Чи бачите ви морок прийдешніх катастроф? Землетруси, урагани й торнадо

наводять страх. Наукові прогнози жахливі. Однак я хочу, щоб навіть серед усіх цих страхів та зловісних ознак ви знали: Ісус скоро прийде, і Він прийде за вами. Це надія. Уже видніються передсвітанкові відблиски вічного ранку. Наближається ця грандіозна подія, і нам не слід боятися. Адже ми маємо чудову Божу обітницю: «Коли переходитимеш через води, Я буду з тобою, а через річки – не затоплять тебе, коли будеш огонь переходити, – не попечешся, і не буде палити тебе його полум'я» (Ісаї 43:2).

❧ *Відповідь – за вами.* ❧

6.

Безсердечне суспільство

«Знай же, що в останні дні настануть тяжкі часи. Бо люди будуть самолюбні, грошолобні, чванливі, горді, наклепники, батькам неслухняні, невдячні, нечестиві, недружелюбні, непримиренні, обмовники, нестримані, жорстокі, які не люблять добро» (2 Тимофія 3:1-3).

*«І через поширення беззаконня
охолоне любов багатьох»
(Матвія 24:12).*

Історія перша. Глибока ніч. Подружжя відпочиває, не підозрюючи про будь-яку небезпеку. Дівчина навшпиньках заходить до їхньої кімнати, упевнюється, що господарі будинку сплять. Потім відключає систему сигналізації і вмикає світло на вулиці, щоб двом молодикам було зручніше увійти. Як тільки вони заходять, дівчина подає їм рукавички, щоб не залишилося відбитків, і панчохи, аби приховати обличчя. Через кілька хвилин чоловіки

проникають у спальню і вбивають чоловіка та жінку. Дівчина спокійно дивиться на криваву сцену. Після цього вона разом з одним із молодиків – її другом – вирушає до мотелю, аби відсвяткувати успішне завершення жакливого справи.

О третій ночі старша донька вбитого подружжя повертається додому. Перед цим вона заїжджає за молодшим братом, котрий перебував у цей час у клубній ігротеці. Зайшовши до будинку, вони бачать жакливу криваву картину. Втративши контроль над собою, дівчина починає проклинати тих, хто вчинив такий жакливий злочин. На кладовищі під час похоронів вона істерично ридає і втрачає свідомість.

Через кілька днів поліція арештувала злочинців. Вони зізнаються у скоєному і розповідають, що ініціатором жакливого задуму була дочка вбитого подружжя. Вона допомогла їм це зробити. Так, саме ця дівчина, котра так гірко ридала на кладовищі в день похоронів своїх батьків!

Що відбулося у свідомості вісімнадцятирічної дівчини? Що підштовхнуло її до здійснення такого жорстокого вбивства? Як це можна пояснити? Біблія повідомляє, що в останні дні люди будуть «батькам неслухняні... жорстокі, які не люблять добро» (2Тим. 3:2, 3).

Історія друга. Поки світ опам'ятовувався після цунамі 2004 року і всю свою увагу зосередив на потерпілих від спустошуючого лиха, поліція виявила організовану банду, яка шукала дітей-сиріт, щоб використовувати їх у цілях проституції або як донорів людських органів. Гієни в людській подобі наживалися на стражданнях потерпілих людей!

Якось, обідаючи, ми з другом обговорювали цю ситуацію. Його очі наповнилися сльозами, і він майже інстинктивно вигукнув:

– Я повбивав би цих звірів! Вони виродки і не гідні життя.

Потім він почервонів і сказав:

– Вибач, я забув, що я християнин. Звичайно, ніколи не можна так думати.

Не усвідомлюючи цього, він виконував інше пророчтво останніх днів. Ісус сказав: «І через поширення беззаконня охолоне любов багатьох» (Матв. 24:12).

Історія третя. Спокійне містечко на периферії. Темна ніч. Іде дощ. Джоквін та його дружина повертаються додому з весілля. Вони дуже щасливі і згадують власне весілля. Пролетіли роки, а їхня любов одне до одного ще міцніша. Бог подарував їм двох дітей. Тієї ночі діти залишилися вдома під наглядом няні. Раптом щось несподівано перериває жваву бесіду подружжя. На узбіччю дороги вони бачать двох чоловіків, у яких зламалася машина. Незважаючи на дощ, Джоквін та його дружина вирішили допомогти. Страшна помилка! Через кілька хвилин він мертвий, його обличчя спотворене пострілом. Його дружина згвалтована і перебуває на межі смерті. Минуть роки, перш ніж вона зможе опам'ятатися, а двоє маленьких дітей, у яких відібрали батька в такому ранньому віці, ніколи не зможуть зрозуміти, чому смерть стала нагородою за добрий учинок. Після цієї розповіді чи вистачить у вас мужності зупинитися на дорозі, щоб допомогти комусь?

Ми живемо в небезпечний час. Апостол Павло провіщав, що в останні дні люди будуть «непримиренні,

обмовники, нестримані, жорстокі». Люди боятимуться одне одного. Ніхто нікому не довірятиме. Зграї злочинців будуть переповнювати великі і маленькі міста. Сильний пануватиме над слабшим. Великі міста перетворяться на джунглі, а їхні мешканці – на диких звірів. Любов справді охолола в багатьох серцях. Можливо, на розі вулиці ви побачите дитину-каліку, яка просить милостиню, а трохи оддалік помітите її «господарів», котрі експлуатують цю дитину та чекають на денний заробіток. Відчуваючи себе висміяними, ви з обуренням вирішуєте ніколи й нікому більше не дозволяти ошукати вас.

У двері подзвонили, і ви відчиняєте їх. Утомлена жінка з дитиною на руках просить склянку води. Вам стає її шкода, і ви йдете на кухню по воду. Коли повертаєтеся, жінки вже немає, а разом з нею зник і магнітофон, який стояв у вітальні.

Ви все ще бажаєте допомагати людям? Ваш християнський дух спонукає вас допомагати, незважаючи на неприємності й обман, однак більшість людей сьогодні добре подумає, перш ніж комусь допомогти. Любов охолола в багатьох серцях. Ісус говорив про це. Зло з дня на день зростатиме, тоді як чуйних людей ставатиме все менше.

Чому люди так поведуться? Вони навіть не розуміють чому. Вони знають тільки те, що шукають чогось, і в цьому нерозважливому пошуку раниють інших, навіть якщо ці «інші» – найдорожчі для них люди.

Того дня, коли я написав ці рядки, кілька поліцейських виїхало на черговий виклик. Поліцейські зламали двері квартири, розташованої в найдорожчій

частині великого міста. Увійшовши до квартири, вони побачили сцену, від якої здригнулося б навіть найбільш бездушне серце. Дванадцятирічна дівчинка висіла, прив'язана за руки до залізних сходів, її ноги ледве торкалися підлоги. Наперчений шматок марлі закривав їй рот. Вісім пальців були зламані. Майже всі нігті були зідрані. «Мене так почало трусити, що я ледве її розв'язав», – розповідав поліцейський, який звик бачити жахливі сцени. Цей випадок особливо вражає тим, що однією з винних у цьому злочині виявилася жінка, яка удочерила дівчинку.

Щоденно в кожній країні люди стикаються з насильством та образами, і це може відбуватися навіть у їхніх власних домівах.

Алан Вейсман у своїй книзі «Світ без нас» описує, як наша планета могла б існувати без людей. Декотрі вважають, що так було б краще, але я так не думаю. Я вважаю: проблема полягає в тому, що людський рід віддалився від Бога. Іншого пояснення немає.

Якось раннім червневим ранком, у четвер, бідна домогосподарка Ширлі, котра ледь зводила кінці з кінцями, стояла на зупинці і чекала автобуса, щоб поїхати на прийом до лікаря. Автобус запізнювався. На відстані кількох метрів неспокійні хвилі моря шумно вдарялися в берег. Ширлі думала про свого трьохлітнього сина, який залишився вдома. Він був змістом її існування.

Раптом хтось ударив її по шиї і збив з ніг. Потім вона відчула, як її вдарили в обличчя. Жінка інстинктивно намагалася захистити себе руками, але все було даремно. На неї сипався град ударів з усіх боків. Материнський інстинкт відразу ж повернув її думки до дитини.

Вона не може зрозуміти, що тоді відбулося. Ніхто не міг би цього зрозуміти. Навіть сьогодні суспільство безуспішно силкується пояснити, чому п'ятеро студентів університету, люди середнього класу, відчували задоволення, завдаючи ударів беззахисній жінці.

Пізніше поліція впіймала їх. Батьки захищали своїх дітей, вважаючи, що ті просто розважалися. Ширлі уникла смерті тільки тому, що повія, яка випадково виявилася там того ранку, почала кликати на допомогу.

Чого люди шукають? Сьогодні людство постійно відчуває відчай і безнадійність. Люди можуть заперечувати це, сперечатися, обговорювати, але вони не задоволені. Чим би вони не володіли, цього виявляється недостатньо. Заплутавшись у сітях власних бажань, вони прагнуть хаосу, який може знищити не тільки їх самих, а й оточуючих.

Щороку наркотично залежні люди витрачають 150 мільярдів доларів на заборонені наркотики. Торгівля наркотиками – найбільш прибутковий (після продажу нафти) бізнес у світі. Якщо до цього додати 104 мільярди доларів і 525 мільярдів доларів, які витрачаються відповідно на сигарети й алкоголь, тоді можна зрозуміти, що в нашому суспільстві відбулася повна переоцінка цінностей.

Деякі вважають, що наркобізнес необхідно узаконити, щоб таким чином викрити корупцію серед поліції та інші злочини, пов'язані з доставкою і споживанням наркотиків.

Коли Ісус провіщав про поширення зла як ознаку останніх днів, Він тим самим не зумовлював людей бути такими. Спаситель просто описував майбутню реальність. Згадані вище студенти університету

добровільно вирішили напасти на молоду матір. Вони з власної волі обрали бути жорстокими і поводитися з іншими людьми гірше, ніж із тваринами. Жодний мотив ніколи не зможе виправдати їхній учинок. Вони не намагалися її пограбувати – у них були гроші. Один зі злочинців перед цим провів шість місяців у Австралії, займаючись серфінгом, хоч їхав вивчати англійську мову.

Соціолог намагався пояснити поведінку цих молодиків безкарністю – результатом сучасної культури. Однак істина криється в іншому. Пророк Єремія писав: *«Людське серце найлукавіше над все та невингоїне, – хто пізнає його?»* (Єрем. 17:9).

Проблема людей — їхні фальшиві злі серця. Агресивні, лукаві, ненадійні, порочні й жорстокі. Освіта може навчити людей приховувати свої недобрі нахили, але вона ніколи не зможе перетворити серця. Вони залишатимуться облудними й егоїстичними, незважаючи на рівень освіти людини. Наприклад, політичні діячі, котрі виголошують полум'яні промови на захист миру, водночас можуть активно сприяти воєнним діям. П'ять держав – членів Ради Безпеки ООН одержують найвищий прибуток від торгівлі зброєю.

Тільки Ісус може змінити й перетворити серце. Він змінює не зовнішність людини. Його перетворення починаються глибоко в її серці, досягаючи витоків людської поведінки. *«І дам їм одне серце, і нового духа дам у вас, і вийму з їхнього тіла серце камінне, і дам їм серце із м'яса»* (Єзек. 11:19).

Я неодноразово спостерігав за перетвореннями, здійснюваними Ісусом у житті людей, котрі приймають Його як свого Спасителя. Для Ісуса немає нічого

неможливого. Немає людини, якій Він не міг би допомогти та яку не міг би повністю змінити.

Одного разу Христос прийшов до невеликого містечка Вітанії. Минуло три дні після смерті Його друга Лазаря, який жив у цьому місті. Тіло Лазаря вже почало розкладатися. Тут уже ніхто не міг думати про надію. У подібному випадку вчені безсилі, техніка, досягнення медицини, гроші – даремні. Але прийшов Ісус, і разом з Ним прийшло життя, тому що Він – життя.

Коли Ісус промовив: «Лазарю, вийди сюди!» – мертвий повернувся до життя. Я щоразу бачу це в країнах, де мені доводиться проводити євангельські програми. Духовно мертві люди повертаються до життя, зруйновані сім'ї починають відновлюватися, а розбиті мрії втілюються в реальність. Ісус – життя, і де б Він не з'являвся, там з'являється і повнота життя.

Я зустрівся з Андресом в одному зі злочинних міст світу. Він багато років провів у в'язниці, розплачуючись за скоєні злочини. Але там його знайшов Ісус. Якось холодної зимової ночі Андрес помирав. Сильно трясучись від холоду, напівзамерзлий, він чекав свого кінця. У такому стані він почув мій голос по радіо, яке належало його співкамернику. Тієї ночі Божий Дух торкнувся його серця. Хоч Андрес багато разів чув про Ісуса, однак вважав, що релігія – для слабкодушхих. Безсердечний і жорстокий, він обрав для себе злочинне життя ще в підлітковому віці, а суспільство звинувачував у тому, що воно не залишило йому вибору.

Тієї ночі Андрес відчував, що його життя висить на волосині, і це усвідомлення наповнювало його жахом. Однак тоді він почав розуміти, що Бог любить його і

бажає дарувати йому нове серце. Благаючи Ісуса дарувати йому другий шанс, він заснув.

Наступного ранку, пробившись крізь густий туман і хмари, сонячне проміння освітило його вікно. Андреас перебував у тюремній лікарні.

– Я був живий, — говорив він мені, не в змозі стримати емоції. — Я не помер. Бог дав мені другий шанс.

Минуло тридцять років від тієї холодної ночі в промерзлій тюремній камері. Сьогодні Андреас є живим свідченням перетворювальної сили Христа. Тепер він вільний і звершує неоціненну роботу в неурядовій суспільній організації, даруючи світло надії малолітнім злочинцям.

Чудовий Христос, Котрий торкнувся серця помираючого Андреаса, може також увійти до вашого серця, якщо ви дозволите. Прочитайте, що Ісус каже вам: «Прийдіть до Мене, всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас!» (Матв. 11:28).

Життя без Христа – важкий тягар. Утома духу, яку деякі люди називають депресією, переростає в хворобу, що руйнує багато життів, не вбиваючи при цьому тіло. Останнім часом ми дали цьому явищу більш витончені назви, але воно, як і раніше, залишається результатом утомленості від життя. Але Ісус запрошує з любов'ю: «Прийдіть до Мене». Він бажає подарувати вам мир і спокій. Чи не до цього ви прагнете?

❧ *Відповідь – за вами.* ❧

7.

Покоління, одержиме сексом

***«Тому Бог віддав їх ганебним пристрастям:
їхні жінки замінили природне єднання на
протиприродне; так само й чоловіки, залишивши
природне єднання з жінкою, розпалилися
своєю пристрастю один до одного; чоловіки
з чоловіками роблять ганьбу і самі в собі
пожинають належну відплату за свій блуд»
(Римлянам 1:26, 27).***

Недільний день в Амстердамі. Сонце, немов розжарена куля, сяє в безкрайній блакиті неба. Яскраві тюльпани схилили свої бутони в саду. Вони – чудова прикраса вечірки. На цьому святі присутні багато людей, вони жваво спілкуються між собою. У самому центрі, тримаючись за руки й обмінюючись поцілунками, щасливі молодята розповідають журналістам подробиці їхнього вінчання. Молоде подружжя заявляє, що

хочуть усиновити дитину. Час від часу вони солодко усміхаються одне одному, обмінюючись пристрасними поглядами. Камери знімають усе це і через супутник розсилають новину по всьому світу.

Така подія не привернула б увагу стількох журналістів, якби йшлося про звичайну пару. Але це були двоє чоловіків, котрі щойно вийшли з церкви, отримавши «шлюбне благословення».

Цей випадок стався в Голландії у 2001 році. Згодом подібні випадки матимуть місце в Бельгії, Канаді, США. Спочатку люди з багатьох країн протистояли їм, ставши на захист сімейних цінностей і моралі. Багато хто називав це кінцем світу. Але сьогодні, через кілька років після згаданих подій, співжиття гомосексуалістів та реєстрація їхніх шлюбів стали звичайним явищем в Аргентині, Данії, Німеччині, Франції і Португалії. Часто повторювана подія незабаром перетворюється на звичай, а звичай стає частиною культури.

Нещодавно в Бразилії пройшов парад гомосексуалістів та лесбіянок, який привернув на вулиці міста два з половиною мільйони людей. Місто Сан-Паулу ще ніколи не бачило такого великого скупчення народу. Це було схоже на радісний строкатий карнавал із прапорами і плакатами, на яких були написані різні гасла. Такі паради щороку відбуваються в інших великих столицях світу. Гомосексуалісти, які раніше приховували свій спосіб життя, сьогодні без коливань виходять на вулиці та пропагують свої погляди. Вони заявляють, що мають такі ж права, як і всі інші. Необхідно зазначити, що біблійне пророцтво передрікало такі явища, і сьогодні ми на власні очі бачимо виконання пророцтв. Господь Ісус сказав, що

в останні дні аморальна поведінка стане всеосяжним явищем.

Якби в цій справі були замішані тільки люди, котрі не мають нічого спільного з християнством, це було б легше зрозуміти. Врешті-решт, якщо людина не вірить у Бога юдеїв та християн, то їй необов'язково дотримуватися біблійного вчення.

Проте навіть у християнських колах лунають голоси на захист подібних поглядів. «Глибокий аналіз Біблії показує, що Ісус приймав всіх людей, незалежно від їхньої раси, статі й сексуальної орієнтації. Тому я не бачу причин, на підставі яких можна зробити висновки, що гомосексуалісти і лесбіянки роблять щось неправильно», – заявив богослов Маріо Рібос, який закінчив Принстонський університет у Новій Англії і служить пастором у великій протестантській церкві.

Що відбувається в християнському світі? Чому те, що Біблія називає гріхом, люди починають вважати нормальним явищем? Чому деякі почали заявляти, що «Христова благодать дозволяє» гомосексуалізм? Ісус сказав, що в останні дні буде «так само, як було за днів Лота... Так буде в день, коли з'явиться Людський Син» (Луки 17:28-30).

А як було «за днів Лота»? Про це написано в книзі Буття. Мешканці Содома намагалися зламати двері в будинку Лота, щоб схопити і згвалтувати двох його гостей. Ось чому слово «гомосексуалізм» має синонім «содомія». За днів Лота гомосексуалізм був звичайним явищем, і Бог виявив Своє несхвалення до такого роду поведінки (див. Бут. 19:1-11).

Ісус провістив, що останні дні будуть як дні Лота.

Біблія навчає, що Бог любить кожну людину. Гомосексуалісти, як і інші люди, є об'єктами Його любові й милості. Однак Ісус приходив у наш світ не тільки для того, аби прощати грішників, а й щоб змінювати їх, перетворюючи на нових людей. Апостол Павло пише про це: «І вас, котрі були мертвими через ваші переступи й гріхи, в яких ви колись жили за звичаєм цього світу... виконуючи волю тіла та думок, були від природи, як і інші, дітьми гніву... оживив» (Ефес. 2:1-5). У цьому ж Посланні Павло продовжує: «Запаморочені своїм розумом, відчужені від Божого життя через їхнє незнання, через закам'янілість їхніх сердець. Вони стали нечутливими, піддалися розпусті, щоб у нестримності чинити всяку нечистоту. Але ви не так пізнали Христа... то треба, щоб ви відкинули стару людину з її попереднім способом життя, яка зітліває в оманливих пожадливостях... щоб ви зодяглися в нову людину, створену за подобою Божою, у праведності та святості істини» (Ефес. 4:18-24).

Тут апостол пише про перетворення. Кожній людині, незалежно від її гріхів, необхідне навернення. навернення включає покаяння, прощення та зречення колишнього способу життя. У контексті слів апостола Павла неможливо погодитися з такою ідеєю: оскільки Бог є любов, Він прийме будь-які відхилення в людській поведінці.

Бог відкрив Мойсеєві Свій характер: «Господь, Господь, – Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий, і многомилостивий та правдивий, що дотримує милість для тисяч, що вибачає провину й переступ та гріх, та певне не вважає чистим *винуватого*, бо карає провину батьків на дітях» (Вихід 34:6, 7).

Слово «провина» мовою оригіналу стосується не тих людей, які зрідка скоюють погані вчинки, а тих, хто запеклий у своїх гріхах.

Очевидно, що соціальний тиск, який змушує приймати те, що заборонено Біблією, – це ознака кінця. Відкрита пропаганда гомосексуалізму і твердження, що це просто «інший вид сексуальної орієнтації», свідчать: ми живемо в останні дні.

Кілька років тому в Музеї природи Осло демонструвалася виставка «Гомосексуалізм у світі тварин». Мета виставки – закарбувати у свідомості відвідувачів думку: якщо одностатевий зв'язок має місце серед тварин і, очевидно, сприймається ними цілком природно, отже, і серед людей подібна сексуальна поведінка теж природна, а якщо це природно, то не може бути гріхом.

Одне зі словникових значень слова «природний» – нормальний, звичайний. Що це означає? Наприклад, цілком нормально, природно вживати їжу через рот. Але якщо я захочу спробувати вживати їжу через вуха, то, звичайно, маю на це повне право, проте я не можу сподіватися, що люди сприймуть мою витівку як щось природне, нормальне і правильне.

Наше покоління втратило зв'язок із природою. Воно живе винятково заради отримання фізичного задоволення. Тільки в Сполучених Штатах щороку на порнографію витрачається 13 мільйонів доларів. Рідко коли можна ввімкнути комп'ютер і не отримати запрошення переглянути порнографічні ролики й картинки. Велика частина сучасних музичних творів та фільмів вважають за краще зробити секс центральною темою. Нечасто можна побачити рекламу, яка пропонує свій товар без натяку на секс.

Людина – істота, яка володіє не тільки тілом, а й розумом і духом. Її неможливо поділити на окремі складові. У процесі життя не можна якийсь аспект залишати без уваги. Це небезпечно. Якщо людина спробує це зробити, то завдасть собі непоправної шкоди, незагойних ран. Рационалізм не зможе зцілити такі рани. Не має значення, як часто ми заспокоюємо себе, що все гаразд, оскільки це не завдає неприємностей оточуючим; не має значення, як наполегливо ми переконуємо себе, що наше особисте життя – це наш власний вибір або уподобання, адже реальність абсолютно інша. Ваша людська природа – сукупність фізичної, розумової і духовної складових – не може миритися з цим. Можливо, піддавшись безконтрольному інстинкту, вона може терпіти збочення і спотворення своєї фізичної природи; можливо, ваш розум може бути переконаний власними аргументами, що це прийнятно, але духовна природа цього не сприймає.

– Я не духовний, – сказав мені одного разу чоловік, якого я відвідував у в'язниці.

Він потрапив туди тому, що намагався побудувати життя без жодних обмежень. Хоч він не бажав цього визнавати, проте він залишався духовною істотою. Якби це було не так, він би так настирливо не вимагав, щоб я його відвідав.

Проблема сучасного людства полягає в тому, що ми не бажємо визнати духовного аспекту нашої природи. І хоч ми намагаємося його ігнорувати, проте він існує. Духовність – це не те, що ми можемо обрати для себе або відкинути. Вона нам непідвладна, оскільки походить із рук Творця. Наше життя може бути повним тільки тоді, коли ми живемо в гармонії

з Ним, зберігаючи цілісність і єдність даної нам Богом природи.

Візьміть, наприклад, пташку і посадить її в золоту клітку з діамантами. Стежте за тим, щоб у клітці завжди було достатньо їжі й води, навіть можете поставити пташці спеціальний кондиціонер. Ви гадаєте, що пташка відчує себе щасливою? Ніколи! Пташка має свою природу, вона була народжена для того, щоб бути вільною й літати. Їй справді потрібні вода і їжа, але щасливою її робить свобода.

Люди вважають себе вільними, бо можуть робити все, що захочуть, однак вони – раби задоволення. Мій близький друг, поет і письменник Маріо Велосо, стверджує, що формальної свободи недостатньо для справжнього щастя. Держава може гарантувати фізичну свободу, але не свободу духу.

Той, хто живе в тоталітарному суспільстві, страждає не більше, ніж той, хто живе у вільному суспільстві. Чому? Тому що люди стали рабами своїх комплексів, схильностей, егоїзму, амбіцій, заздрості, вад і всього того, що складає темний бік людської душі.

Такі раби ніколи не зможуть бути по-справжньому щасливими. У своїй безнадії багато хто з них занурився в задоволення, віддавшись аморальності. Люди, які намагаються жити за межами духовності, наглухо замикаються у власній в'язниці. Яким би неймовірним це не здавалося, але Маріо Велосо каже, що сучасних людей найбільше поневолюють такі пороки, як порнографія, насильство і гомосексуалізм.

Давид Леві видав книгу під назвою «Кохання і секс із роботами». Дослідивши можливість взаємовідносин між людьми і роботами, автор дійшов висновку, що

людина, яка не здатна встановити нормальні стосунки з іншими людьми, може замінити їх відносинами з машинами. І він не жартував.

Можливо, Леві керувався добрими намірами, проте він не врахував найважливішого. Аби секс повністю задовольняв людину і робив її щасливою, він повинен включати фізичний, розумовий і духовний аспекти. Якщо секс – тільки фізичний акт, він розчаровує, приводить до порожнечі і незадоволення.

Що ж людям необхідно зробити, аби відповісти на крик зболілого серця? На жаль, люди вдаються до всіх видів збочень. Апостол Павло пише: «Тому Бог віддав їх ганебним пристрастям: їхні жінки замінили природне єднання на протиприродне; так само й чоловіки, залишивши природне єднання з жінкою, розпалилися своєю пристрастю один до одного; чоловіки з чоловіками роблять ганьбу і самі в собі пожинають належну відплату за свій блуд» (Римл. 1:26, 27).

Про яку «належну відплату» згадує апостол? Він указував на різні захворювання, від яких страждає сучасний світ. Дослідження, проведене Центром контролю і попередження захворювань США, виявило: щороку в Сполучених Штатах 19 мільйонів осіб заражаються хворобами, які передаються статевим шляхом, а 65 мільйонів є постійними носіями цих хвороб. СНІД нещадно забирає людське життя. У даний час 43 мільйони осіб уражені СНІДом. Тільки за минулий рік було інфіковано ще 4,8 мільйони осіб. Найжахливіше те, що 2000 малюків були заражені цією хворобою в утробі своїх матерів.

Біблія повідомляє: усе це доводить, що ми живемо в останній час. Ісус сказав: «Від смоківниці навчіться

притчі: коли вже її бруньки стають м'якими і випускають листя, знаєте, що близько літо; так і ви, коли все це побачите, знайте, що близько, вже при дверях» (Матв. 24:32, 33).

Сумний день, коли їй здавалося, що її життя підходить до свого кінця, хилився до вечора. Її мрії занепасти її. Чоловіки засудили її як безнадійну грішницю. Її життя було сповнене помилок, її любов була розтоптана. Незважаючи на те, що вона бажала взаємної любові, її просто використовували, залишаючи в серці рани, які кровоточили і яких ніхто не міг зцілити.

Що може сказати людина, розуміючи, що припустилася помилки і заслуговує на покарання? Вона знову і знову згадувала свої гріхи, тому біль ставав ще нестерпнішим. Вона обрала цей шлях і опинилася на дні, а це змусило її відчувати себе покидьком. Вона знала, що повинна змінити своє життя, однак у неї не вистачало на це сили.

Фарисеї застали її в момент перелюбу і повели до Ісуса. Вона знала, що заслуговує на побиття камінням. Невблаганний закон не припускав ані милості, ані прощення.

Вона стояла перед натовпом. Її минуле було огидним, теперішнє — жахливим, а майбутнього не існувало взагалі. Але несподівано втрутилася дивовижна Особа — Ісус. Слава Богу, що Він завжди втручається в той момент, коли ми потребуємо Його найбільше. Такий Бог — Він завжди вас шукає, кличе і чекає.

Учитель із Галилеї мовчки почав писати щось на піску, тому її обвинувачі ближче підступили до Нього. Потім запанувала мертва тиша, і раптом прозвучав

голос Ісуса. «Хто з вас без гріха, нехай перший кине на неї камінь!» (Івана 8:7).

Ніхто не наважився цього зробити, і незабаром усі розійшлися.

– Жінко, де твої обвинувачі? Ніхто тебе не осудив? – запитав Ісус.

– Ніхто, Господи, – відповіла вона, не наважуючись підвести очей.

– І Я не засуджую тебе, – сказав Господь. – Іди і більше не гріши.

Відтоді минуло майже двадцять століть. До нас ще доноситься голос Учителя. Він благает: «Віддайте Мені ваше серце, і Я перетворю його».

Яка дивовижна обітниця! Чи вірите ви в це? Як ви вчините?

❧ *Відповідь – за вами.* ❧

8.

Економічний спад

*«Тепер слухайте ви, багатії, плачте й
ридайте над жахливими вашими злиднями...
Ось затримана вами платня робітників,
які жали на ваших нивах, уже волає»
(Якова 5:1-4).*

Тієї ночі місто Сан-Паулу виглядало прекрасним. Вийшовши на балкон готелю «Італіан білдінгз», я не міг відірвати погляду від вулиць міста. Увійшовши до ресторану, я оглянувся. Офіціант, високий блондин із благородними манерами, підійшов до мене і запитав так, ніби вже знає мене.

– Містер Буйон?

Я усміхнувся і кивнув. Він провів мене до замовленого столика у віддаленій частині залу. Чоловік, з яким була призначена зустріч, уже чекав на мене. Він підвівся, ми обмінялися вітаннями, і після кількох слів він перейшов до справи.

– Ви знаєте, що я людина багата, – почав розмову гість. – Я можу купити все, що захочу, мандрувати

світом, утілювати в життя те, про що більшість людей може тільки мріяти, однак ночами мене мучить безсоння. Я почуваюся так, ніби комусь щось винен. Бувають ночі, коли я не можу заснути аж до світанку. Скажіть, чого мені не вистачає, тільки, будь ласка, не просіть мене стати членом вашої Церкви і не кажіть мені про Ісуса.

Мене здивувала його позиція. Будучи крупним бізнесменом, він благав мене про допомогу, але не хотів, щоб я розказав йому про Ісуса.

– Ви знаєте, що я служитель, – відповів я.

– Так, але хіба служителі не можуть поговорити про щось інше, крім релігії?

– Звичайно, можуть. Ми можемо поговорити з вами про ваші акції або нинішній курс долара. Я можу поговорити з вами про спорт чи культуру тих країн, де побував, але ви щойно поставили мені певне запитання. Ви хочете знати, чого вам не вистачає, і я певен, що це не акції чи облігації, не подорожі чи культура. Вам не вистачає духовного життя, але ви не хочете, щоб я говорив вам про Ісуса. Чим я можу зарадити? Якби для вирішення вашої проблеми я запропонував вам полетіти до Індії і це коштувало б мільйон доларів, ви б не вагалися ані хвилини. Ви б скористалися власним літаком і полетіли туди негайно. Чи не так?

Чоловік кілька разів кліпнув очима, відпив зі склянки води, але не знав, що відповісти. Він усвідомлював, що його життя порожнє. Щось насправді було не так. На початку своєї кар'єри, будучи молодим, сповненим мрій та амбіцій, він вірив, що для щастя йому необхідні гроші. Він зосередив усі свої зусилля на тому, щоб заробити багато грошей, і досяг поставленої мети. Коли

ми з ним зустрілися, він був мультимільйонером і, згідно зі своїм первинним планом, мав би бути щасливим, проте щастя не здобув. Навпаки, постійно відчував муки і не міг визначити їх причину. Незважаючи на прохання про допомогу, він не бажав нічого чути про Бога.

Ми ще трохи порозмовляли, потім попрощалися, так ні до чого і не дійшовши. Класичний портрет сучасної людини, котра зробила гроші своїм богом. Та, незважаючи на всі досягнення, цей бізнесмен відчував порожнечу і неспокій.

«Гроші – усьому голова» – така сучасна версія старого прислів'я. І люди завжди віддавали своє тіло й душу, щоб заробити їх якомога більше. «Гроші – важіль, який управляє світом», – повторювали золотошукачі, ризикуючи життям у джунглях Амазонки в пошуках дорогоцінного металу.

Безумна гонитва за грошима поглинула людство. Вона руйнує життя, розбещує совість, призводить до повстань та війн. Але люди вважають: якщо тільки в них буде більше грошей, вони стануть щасливими, тому не шкодують ані зусиль, ані часу для їх здобуття.

Людина, з якою я розмовляв того вечора, виявила, що гроші не приносять щастя. Однак багато хто, відчайдушно намагаючись заповнити порожнечу, яку не можуть компенсувати гроші, стають жадібними і починають поклонятися грошам.

Скупі люди живуть тільки для того, щоб одержувати. Вони накопичують багатство, яким не можуть скористатися. Боячись щось втратити, жахаються від думки про бідність, вони ніколи не мають достатньо засобів.

Вони занепокоєні тільки собою. Апостол Павло писав про таких людей як про ознаку останнього часу: «В останні дні... люди будуть самолюбні, грошолобні» (2Тим. 3:1, 2).

Жадоба накопичення позбавляє людей здатності бачити справжні цінності. Речі стають важливішими. Постійне прагнення стати багатшою спонукає людину обманювати, експлуатувати, вимагати, підкупляти, не турбуючись про інших. Такі люди є всюди: у бізнесі, в уряді і навіть у церкві.

Бідні і слабкі особливо страждають від жадібності оточуючих. Із кожним днем у них стає менше можливостей, зростають їхні нещастя й бідність. Одна з ознак скорого повернення Христа – зростаюче багатство небогатих і надзвичайна бідність більшості людей.

Згідно зі звітом ООН, на нашій планеті щосекунди від голоду помирає одна людина. Із них 70% – діти до п'яти років ⁷.

У Римі 13-17 листопада 1996 року проходила Всесвітня нарада з проблем харчування. На нараді були присутні представники від 185 країн. Вони прийняли рішення припинити голод до 2015 року. Втім, замість того щоб зменшуватися, голод з того часу почав різко зростати.

Більшість смертей спричинені хронічним недоїданням. У сім'ях просто відсутня необхідна для підтримки життя їжа. Продовольчо-аграрна організація при ООН (ФАО) підрахувала: щонайменше 820 мільйонів осіб у світі постійно страждають від голоду і недоїдання.

⁷ Звіт представлений організацією «Hunger Project».

Біблія повідомляє, що в останні дні обурення зубожілих призведе до страшних конфліктів. Апостол Яків каже: «Тепер слухайте ви, багатії, плачте й ридайте над жакливими вашими злиднями, які надходять. Ваше багатство зотліло, а ваш одяг сточила міль. Ваше золото й срібло поржавіло, і їх іржа свідчитиме проти вас... Ви назбирали скарбів на останні дні. Ось затримана вами платня робітників, які жали на ваших нивах, уже волає» (Якова 5:1-4).

Експлуатація спонукає людей, які живуть без Бога, узятися за зброю. Завжди і всюди голод – це інкубатор війни. Постійна бідність і тривале пригноблення доводять людей до агресії й терору.

Боротьба за виживання особливо гостра серед тих, хто живе в сільській місцевості та на околицях великих міст. Тут проживають семеро з десятиох бідних людей, котрі заробляють менше долара за день. Вони особливо схильні об'єднуватися в революційні загони повстанців, котрі прагнуть відновити соціальну справедливість, але, на жаль, занадто часто їхня діяльність призводить до ще більшого зубожіння незаможних класів суспільства. Інші жертви бідності починають займатися доставкою наркотиків та приєднуються до організованих банд злочинців.

Дослідження найгостріших соціальних конфліктів нашого часу довели: у найбідніших країнах революційні рухи і злочинність свідчать про брак економічних програм, спрямованих на задоволення потреб зростаючого населення. Люди, які десятиріччями не мали нагоди поліпшити своє життя, більше не можуть цього терпіти і в результаті кидають виклик будь-якій встановленій владі.

Причиною багатьох соціальних конфліктів у сучасному світі є безнадія, безвихідь, несправедливість та відчай, яких зазнає все більша кількість людей. Зверніть увагу на нерівність і дискримінацію, які панують у багатьох культурах, і зрозумієте причини боротьби класів, провіщену в Біблії як одну з ознак повернення Христа.

Ще більшого загострення боротьба набуває через те, що сьогодні краще, ніж будь-коли раніше, люди розуміють, що таке нерівність і несправедливість. Практично кожен має доступ до радіо, телебачення та інших джерел інформації. ЗМІ стимулюють споживацтво серед багатих, щоб ті витрачали свої кошти на дорогі покупки, демонструючи всім свій спосіб життя. Доступність інформації породжує зростаючий гнів серед найбідніших соціальних класів.

Бідна частина населення світу більше не бажає пасивно сприймати старий аргумент про те, що бідність – доля більшості і з цим нічого не поробиш. Сьогодні люди прагнуть змінити існуючий порядок. На жаль, вони не усвідомлюють, що збройна боротьба не вирішує проблеми.

Соціальна боротьба загострюється. Вона є наслідком несправедливості, скупості і всезагального егоїзму. Пророцтво апостола Якова про те, що затримана платня працівників волатиме, бо трудящі не отримали винагороди, також можна розглядати як передречення про страйки робітників.

Поки я пишу ці рядки, масові страйки проходять в Іспанії. Країна практично паралізована, громадський транспорт не працює, бо робітники вимагають підвищення зарплати. Інші сектори, включаючи навіть

похоронні бюро та працівників Міністерства юстиції, також почали виказувати свій протест. Німеччина теж нещодавно пережила хаос. Німецька профспілка «Верді» оголосила, що періодично страйки проходять серед працівників авіаційного та залізничного транспорту.

У Сполучених Штатах компанія «Дженерал Моторз» оголосила про закриття низки своїх заводів і скорочення випуску продукції через страйк головних постачальників.

Те саме сталося в Бразилії. Поліція Ріо-де-Жанейро припинила свою роботу, вимагаючи покращення умов праці. В Аргентині Союз водіїв вантажних автомобілів добивався підвищення заробітної платні. У Перу люди вийшли на вулиці, протестуючи проти економічних умов життя. У Болівії озброєні палицями страйкарі зупинили дорожній рух у п'яти штатах.

У репортажах новин завжди згадують про страйки по всьому світу. З давніх-давен Біблія передбачала боротьбу між капіталом і працею. Це одна з ознак повернення Ісуса Христа.

Економічний безлад продовжує вносити хаос по всьому світу. Сполучені Штати переживають найкритичніший час у своїй фінансовій історії. Біржовий ринок постійно переживає зльоти і падіння. Роста безробіття, сім'ї залишаються без житла, втрачаючи право викупу закладеного майна. Намагаючись понизити кризу, Федеральний резервний банк США багато разів знижував процентні ставки, доки інфляція не стала реальною загрозою через зростання цін на нафту.

Багато людей у Сполучених Штатах запитують: «Що відбувається?» Мало хто підозрює про

більш масштабні небезпеки, які можуть з'явитися на горизонті. Згідно з даними Ісаака Джошуа, голови економічної конференції, яка проходила в Паризькому університеті, економічна нестабільність трьох найсильніших держав світу – одна з найбільших загроз сучасності. Японія і Сполучені Штати борються з млявою економікою, та й у Європі картина досить похмура. За таких умов ніхто не може виключити можливості всесвітньої економічної кризи. Це фінансове цунамі, яке загрожує зруйнувати все на своєму шляху.

На думку фахівців, можна очікувати або гострої кризи, або кризи менш вираженої, проте більш тривалої. І якщо це представляє реальну загрозу для трьох найбільш розвинутих економічних держав, уявіть, що буде в менш забезпечених країнах, які прямо або опосередковано залежать від фінансово сильних держав.

У будь-якому випадку найбільше страждань випаде на долю бідних. Але вони принаймні знають, що таке страждати. Пам'ятайте: 820 мільйонів людей щовечора лягають спати голодними. Але подумайте про багатих, котрі ніколи не знали нужди, покладаючись на свої гроші. Не дивно, що пророцтво каже: вони стогнатимуть, оскільки їхнє багатство виявиться даремним.

Коли в США 1929 року біржовий ринок зазнав краху, багато мільйонерів умить втратили все, деякі навіть наклали на себе руки. Минули роки, перш ніж країна змогла оговтатися від тієї кризи.

Гроші важливі, але коли люди віддаляються від Бога, їхнє життя перестає приносити їм задоволення. Тоді з'являється одержимість багатством. Люди тримаються за багатство так, ніби це єдине джерело безпеки. Але це лише хиткий пісок.

Ісус сказав: «Отже, кожний, хто слухає ці Мої слова та виконує їх, буде подібний до чоловіка розумного, який збудував свій дім на скелі; і линув дощ, і ринули ріки, і знялися вітри, й обрушилися на той дім, та він не впав, бо був заснований на скелі. А кожний, хто слухає ці Мої слова, та не виконує їх, буде подібний до чоловіка нерозумного, який збудував свій дім на піску; і линув дощ, і ринули ріки, і знялися вітри й обрушилися на той дім, і він упав; і великим було падіння його» (Матв. 7:24-27).

Настали небезпечні часи. Вітри фінансових криз бушують на Землі. Біблія провістила це. На чому ви будете свій дім? Чи витримає його фундамент натиск стихії?

❧ *Відповідь – за вами.* ❧

9.

Проповідь Євангелія

*«І це Євангеліє Царства буде проповідуватися
по всьому світі на свідчення всім
народом, – і тоді прийде кінець»
(Матвія 24:14).*

Мене розбудив голос стюардеси. Подивившись на годинник, я побачив, що вже третя ночі. Через півгодини літак приземлиться в аеропорту Шереметьєво. Я прилетів до Росії, аби проводити євангельську програму.

Я глянув у вікно, намагаючись побачити зверху столицю Росії, і подумав про ті труднощі, з якими в Радянському Союзі стикалися віруючі, котрі хотіли вивчати Біблію та служити Богові. Кожен, хто наважувався проповідувати Благу вістку, ризикував опинитися у в'язниці. Однак падіння залізної завіси та Горбачовська перебудова відчинили двері для проповіді Євангелія.

У 1992 році пастор Марк Фінлі разом із колективом телепередачі «Так написано» зробив те, що може вважатися віхою в історії проповіді Євангелія. Він провів

серію євангельських зустрічей у Кремлі – місці, де колишній уряд приймав закони, метою яких було усунути Бога з життя радянських людей. Під час зустрічей, які проводив пастор Фінлі, близько 3000 осіб повірили в Ісуса й охрестилися. Сьогодні країни колишнього Радянського Союзу – родючий ґрунт для проповіді Благої вістки. Проповідь Євангелія по цілому світу — одна з ознак скорого Приходу Ісуса Христа.

Проте великі труднощі все ще перешкоджають проповіді. Цілій низці країн та регіонів ще тільки належить почути спасенну вістку про Христа. З людської точки зору здається, що принаймні зараз Євангеліє не може бути проповідоване в цих місцях. Однак згадка про недалеке минуле, історія таких країн, як СРСР та подібних до неї, де раніше проповідь Євангелія видавалася практично неможливою, дає нам впевненість у тому, що настане день, коли Євангеліє проникне в кожний куточок нашої планети. Тому Церква рухається вперед, сповнена сил для виконання цієї місії.

За вісім днів, проведених у Сибіру, я побачив, що тут панує духовний голод. Люди щиро жадали почути Слово Боже. Щовечора я ставав свідком того, як багато людей приймали Христа як свого особистого Спасителя. Я бачив, як перетворювальна сила Ісуса відроджувала їх.

Мета Євангелія – підняти грішних людей і повернути їм втрачений образ Творця. Люди в усі часи та в усіх місцях потребували Благої вістки. Сьогодні настав такий час в історії, коли ми повинні з великою силою проповідувати Благую вістку про Ісуса. Ніколи раніше люди не перебували в такому відчаї, не заплутувались

настільки в павутинні власних мудрувань. І ніколи раніше люди так сильно не бажали збагнути сенс життя.

Ісус любить людей і намагається спасти їх. Він прагне показати їм дорогу до миру й радості. Ось чому однією з ознак того, що ми живемо в останній час, є проповідь Євангелія кожному мешканцю Землі. «І це Євангеліє Царства буде проповідуватися по всьому світі на свідчення всім народам, – і тоді прийде кінець» (Матв. 24:14).

Зараз, коли ви читаєте цю книгу, мільйони посвячених християн ідуть до людей, проповідують Благую вістку у великих і маленьких містах, у найвіддаленіших куточках планети. Слово Боже проповідується по радіо, телебаченню, через Інтернет та безліч літератури. Мільйони людей запрошують своїх друзів і сусідів у гості, аби в домашній обстановці поділитися з ними словом надії. Вони проводять різноманітні євангельські програми і допомагають людям вивчати Біблію вдома. Згадана Ісусом ознака Його Приходу виконується надзвичайно швидкими темпами.

За останні роки я побував у різних країнах світу, проповідуючи на стадіонах, просто неба, у церквах, орендованих залах, кінотеатрах, театрах та інших місцях. Я споглядав виконання цього пророцтва, коли тисячі людей приймали хрещення. Вони приєдналися до Божої Церкви і готуються до Приходу Ісуса.

Провсесвітні масштаби проповіді Євангелія як ознаку кінця часу згадується не тільки у 24-му розділі Євангелія від Матвія. Ту саму вістку ми знаходимо на сторінках пророчої книги Об'явлення. Апостол Іван записав те, що йому було показано в символічному видінні: «І я побачив іншого ангела, який летів серед неба. Він мав

вічне Євангеліє, щоби звіщати її жителям землі, – усякому народові, поколінню, племені й народності, – проголошуючи гучним голосом: Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду! Поклоніться Тому, Хто створив небо, землю, море і джерела вод!» (Об'явл. 14:6, 7).

Цей уривок ясно свідчить, що Блага вістка, яку має почути світ в останній час, – це не якась нова вістка, це «вічне Євангеліє». Його чули ще Адам і Єва в Едемському саду, воно було проголошене і на Синаї. Блага вістка, проголошена на Синаї, нічим не відрізнялася від Благої вістки, яку проповідував Сам Ісус. Апостол Павло проповідував те саме Євангеліє, що й Учитель із Галилеї. Новозавітне Євангеліє проголошувалося в Середні віки, проголошується і в нашу епоху постмодернізму. Блага вістка про те, що Ісус помер на Голгофському хресті задля спасіння людства, була, є і завжди буде однаковою.

Що таке Євангеліє? Це Блага вістка про спасіння. Центральною темою Євангелія є Ісус Христос, зокрема, що Він зробив, робить і буде робити для людського роду. Це вістка прощення й відродження. Людству необхідно про це почути. Ось чому Бог посилає ангела, який летить посередині неба, аби сьогодні проповідувати цю вістку світові з більшою силою, ніж будь-коли раніше.

Хто цей ангел? Кого він представляє? Ангел символізує вісника або групу вісників. Пророцтво 14-го розділу книги Об'явлення означає, що перед поверненням Христа Бог пошле вісників, щоб вони проголошували вічне Євангеліє всьому світові. Згідно з пророцтвом, ці вісники мали почати свою діяльність після гонінь народу Божого, які тривали 1260 років.

Пророцтво відкриває, що вісники будуть проповідувати «гучним голосом». Це означає, що вістка прозвучить голосно, ясно й чітко, вона здатна вразити, стривожити людей, примусити їх зупинитися і схаменутися.

Ось як вона починається: «Побійтеся Бога й віддайте Йому славу». Що це означає? Вістка буде проголошуватися в той час, коли люди вважатимуть за краще поклонятися творінню замість Творця. Тому ангел указує на величні Божі діла у творінні. Він указує на владу Бога-Творця, Котрий нескінченно вищий за Своє творіння. Він створив «небо, землю, море і джерела вод!» (Об'явл. 14:7). Тому люди повинні поклонятися не творінню, а Богу-Творцю.

Саме до цього закликають людей вісники, яких символізує ангел. Вони заявляють, що «прийшла година Його суду». Світові життєво необхідно припинити ідолопоклонство і поклонятися єдиному істинному Богу, оскільки прийшла година суду.

Про який суд тут ідеться? Коли християни думають про Божественний суд, вони зазвичай спрямовують погляди в майбутнє. Вони пов'язують суд із Приходом Христа і зруйнуванням світу. Проте ангел каже, що година Божого суду вже прийшла. Тому це не може бути подією майбутнього, це подія минулого і теперішнього часу.

Пророк Даниїл описує суд таким чином: «Я бачив, аж ось поставили престולי, і всівся Старий днями. Одежа Його – біла, як сніг, а волосся голови Його – немов чиста вовна... Огненна річка пливла й виходила з-перед Нього; тисяча тисяч служили Йому, і десять тисяч десятків тисяч стояли перед Ним; суд увісся, і розгорнулися книги» (Дан. 7:9, 10). Ми зауважуємо, що перед

початком суду були розгорнуті книги. Уважне вивчення біблійного пророцтва вказує на те, що суд розпочався в 1844 році⁸. Інакше, як би міг би Ісус винагородити праведників у момент Свого Другого приходу, якби перед цим не дослідив справу кожної людини⁹.

Вістка про суд наводить на людей страх. Думка про суд викликає негативні почуття, бо люди ототожнюють суд із руйнуванням. Але якщо суд – руйнування, то як він може бути частиною вічного Євангелія? Євангеліє – це вістка Добра, а не сумна, а Добра вістка має надихати, а не вселяти страх, чи не так?

Як нам ставитися до суду? Уявіть собі, що хтось намагався пограбувати ваш будинок. У зв'язку з цією справою вас і вашого кривдника викликають до суду. Хто повинен боятися, коли справа доходить до суду? Ви, потерпіла сторона, яка бажає відновити справедливість, чи той, хто намагався пограбувати ваше майно? Тому вістка про суд – це добра вістка для праведних. Нечестивим же вона несе страх і відчай.

⁸ Див. Рой Гейн. Хто боїться суду? (Boise, Idaho: Pacific Press Pub. Assn., 2006). Більшість християн випустила з уваги факт, що цей суд вже відбувається, а багато людей, які про це знають, не розуміють мети суду. У своїй праці, присвяченій дослідженню книги пророка Даниїла, Гейн показує, що суд, який передуватиме Другому приходу, несе благословення Божим дітям. Текст Дан. 7:22 каже: «Даний був суд святим Всевишнього».

⁹ Див. Річард М. Девідсон. Добра вістка про День викуплення (Журнал Адвентистского теологічного товариства). Девідсон виділяє три головних причини, чому вістка про суд – доброю вісткою: (1) суд звеличить Євангеліє і приносить в рухомих почуття впевненості і виправдання; (2) у результаті суду відбувається очищення Небесної Святини, де за Божих дітей заступається Христос; (3) суд виправдовує Божий характер.

Відповідно до біблійного вчення, суд – невід’ємна частина Благої вістки про спасіння. Чому? Обіцяючи послати учням Святого Духа, Господь Ісус сказав: «Прийшовши, Він обвинуватиме світ за гріх, за праведність і за суд» (Івана 16:8). У цьому тексті ми знаходимо всі аспекти Благої вістки про спасіння. По-перше, я грішник і власними силами не можу нічого зробити, щоб уникнути покарання за свої гріхи. По-друге, Ісус – джерело праведності. Він помер за мене на хресті і пропонує мені дар Своєї благодаті. По-третє, якщо я не захочу скористатися чудовим даром Божої милості, мені доведеться дати звіт за прийняте рішення під час суду, коли я постану перед Богом.

Біблійне пророцтво стверджує, що в 1844 році у Всесвіті відбулися дві важливих події. Перша мала місце на Небесах – там розпочався суд. Друга сталася на Землі – Бог знайшов вісників, щоб вони проповідували вічне Євангеліє, сповіщаючи про початок суду та закликаючи чоловіків і жінок поклонитися Богові як Творцю.

Ці вісники утворили Останок, стали нащадками жінки з книги Об’явлення (див. Об’явл. 12:17). Пророцтво свідчить, що Бог доручив Церкві передати останню вістку людям. Оскільки місія Церкви невідкладна, Писання символізує її ангелом, який летить серед неба. Вістка надзвичайно важлива, тому ангел проголошує її «гучним голосом».

Щоб Церква виконала свою місію, Бог в останні роки відчиняє двері, аби проповідь Євангелія досягла мільйонів людей по цілому світу. Короткохвильові радіостанції несуть євангельську вістку практично по всій Землі, на багатьох мовах і діалектах, двадцять чотири години на добу.

Завдяки цим і багатьом іншим засобам комунікації, Євангеліє досягає людей навіть у найвіддаленіших місцях. Одного разу я отримав такого листа: «Пасторе, у цьому житті ми з вами ніколи не матимемо можливості особисто зустрітися. Я просто хочу подякувати вам за те, що колись почув по радіо Благую вістку, яку ви передавали. У той час моя сім'я була зруйнована і я зробив дві спроби самогубства. Я дійшов висновку, що життя не має сенсу. Я зазнав страшних мук, котрі наповнили мене відчаєм. Я мучився від безсоння. Я відвідав багатьох лікарів та психологів, але ніхто не зміг мені допомогти.

Якось рано-вранці я ввімкнув радіо і почув вашу проповідь. Я ніколи не вірив у Євангеліє, в Ісуса чи Біблію. Я був агностиком і вважав, що релігія потрібна тільки слабким людям. Мені не потрібні були такі “милиці”. Однак моє життя пішло шкереберть. Мене нічого не цікавило. Нічого більше не мало сенсу, і я дедалі глибше занурювався в море відчаю, доки не почув рано-вранці вашу проповідь по радіо. У ранковій темноті й тиші Дух Божий звернувся до мого серця, показав мені реальність та відкрив, наскільки мені необхідний Ісус. Я повірив у Нього і сьогодні з радістю ділюся цією вісткою з людьми, які ще не знають Бога. Я щаслива людина».

Євангеліє виконує своє призначення – спасає людей від смерті. Ознака приходу Христа здійснюється, і світ готується до останніх жнив.

Дуже скоро настане день, коли Отець скаже Синові: «Піди і приведи додому Моїх викуплених дітей, котрі вірять у Мене та залишаються вірними Мені навіть ціною власного життя. Я не бажаю бачити, як вони

98

страждають, і не хочу більше жити без них. Стіл накритий, бенкет приготований. Немає тільки гостей. Будь ласка, піди і приведи їх».

Чи будете ви готові піти з Ісусом, коли настане цей день?

❧ *Відповідь – за вами.* ❧

10.

Незвичайне переслідування

*«Тоді видаватимуть вас на муки, і
вбиватимуть вас, і зненавидять вас
усі народи через Моє Ім'я»
(Матвія 24:9).*

Двісті сорок живих смолоскипів кидали жахливі відблиски на сад, який оточував палац. Стоячи на балконі, імператор Діоклетіан із задоволенням спостерігав картину смерті. Передсмертні крики християн пронизували повітря. Їхнім єдиним злочином була віра в Ісуса Христа і дотримання Його Слова.

За два роки до цієї події (303 рік н. е.) Діоклетіан прийшов до влади. Спочатку він наказав спалити всі копії Писання та зруйнувати церкви. Людей, які не бажали зректися своєї віри, віддавали на смерть, а їхні будинки були спалені. Історія свідчить, що імператор наказав збудувати пам'ятник з таким написом: «На

честь викорінення християнського марновірства». Це було одне з найжорстокіших гонінь в історії.

Події перших віків християнської ери – сумні фрагменти історії, які усім неприємно згадувати. Однак вони ніколи більше не повторилися, адже так? Ні, не так! Гоніння повторилися в Середні віки. Цього разу християнська Церква сама переслідувала віруючих, котрі дотримувалися принципів Біблії, вважаючи її єдиним мірилом віри і вчення. Названі єретиками, вони пройшли через суд і смерть за свій послух Слову Божому (див. Матв. 24:9).

Це було сотні років тому. Сьогодні здається неймовірним, щоб хтось зазнавав переслідувань за свої релігійні переконання. Проте Ісус недвозначно дав зрозуміти, що незадовго до Його повернення на Землю певна група християн переживатиме гоніння через бажання підкорятися Біблії і тільки Біблії.

У п'ятому розділі нашої книжки, де йшлося про стихійні лиха, ми читали, що Ісус передрік ознаки на сонці, і місяці, і зорях. «Але в ті дні, після того горя, сонце померкне, і місяць не дасть свого світла, і зорі падатимуть з неба, і небесні сили захитаються» (Марка 13:24, 25). Божественний Учитель стверджував, що все це трапиться «після того горя». Про яке горе говорив Ісус? Він Сам пояснив: «Тоді видаватимуть вас на муки, і вбиватимуть вас, і зненавидять вас усі народи через Моє Ім'я» (Матв. 24:9; див. Об'явл. 12).

Чи означає це, що перед Приходом Христа у світі відбуватимуться чергові гоніння? Що це будуть за гоніння? І що послужить причиною їх виникнення? Ніхто з людей не може залишитися байдужим до даного питання. Це стосується вічної долі кожної людини.

Перш ніж продовжити роздуми, пригадаймо, що протягом усієї історії у Бога завжди був ворог, який вправлявся в обмані. За допомогою неправди він намагався взяти під свій контроль усе людство. Книга Об'явлення називає його дияволом і сатаною (див. Об'явл. 12:9). Іван змальовує його в образі дракона (див. Об'явл. 12:3, 9). Аби досягти своєї мети, дракон застосовує спокуси. Згідно зі словами Самого Господа Ісуса, своєю неправдою ворог намагається захопити багато людей, зокрема, якщо вдасться, і «вибраних». Але хоч спокуси й обман звели багатьох, залишаються люди, які вивчають Біблію і не піддаються на його провокацію. Що ворог може зробити з ними? Перепо-внений люті, він переслідує їх. Чого не може досягти одним шляхом, він добиватиметься іншим.

Книга Об'явлення передвіщає ці гоніння, і Спаситель Ісус згадує про них як про одну з останніх ознак Свого повернення на Землю. Іван описує картину, яку побачив у видінні: «Тож змії розлютився на жінку і пішов воювати з рештою її нащадків, які зберігають Божі заповіді й мають свідчення Ісуса» (Об'явл. 12:17). Хто ця жінка, яку переслідує дракон? Кого вона символізує? У Біблії жінка часто символізує Церкву (див. Об'явл. 12:1; Ефес. 5:25-32; 2 Кор. 11:2). Чиста жінка в білому одязі уособлює Божу Церкву (див. Об'явл. 12:1, 5). Розпусна жінка, одягнена в червоний одяг, символізує церкву-відступницю, яка стала Божим ворогом (див. Об'явл. 17).

Переслідувана жінка представляє тих, хто залишається вірним Богові. Іван описує її так: «І велика ознака з'явилася на небі: жінка, зодягнена в сонце, і місяць під її ногами, а на її голові – вінець із дванадцяти зірок» (Об'явл. 12:1).

Ця жінка (Церква) зазнає переслідувань дракона (сатани) протягом усієї історії. Він люто нападає на неї, бо вона не підкорилася його обману. Вона твердо дотримується Слова Божого. Саме через це сам апостол Іван був засланий на острів Патмос. Там він написав книгу Об'явлення: «Я, Іван, ваш брат і спільник у скорботі, в царюванні та в терпінні Ісуса Христа, був на острові, що зветься Патмос, за Слово Боже і за свідчення Ісуса Христа» (Об'явл. 1:9).

Зверніть увагу на дві причини заслання Івана: (1) Слово Боже, (2) свідчення Ісуса Христа. Насправді ж ми можемо об'єднати ці дві причини в одну: він любив Ісуса. Якщо ви любите Господа, то ви залишитеся вірними Його Слову. А якщо ви шануєте Його Слово, то в жодному разі не приймете обман, який пропонує дракон. Це викликає лютість ворога. Ось чому він переслідує тих, хто неухильно дотримується біблійному вченню.

Ці гоніння не спрямовані на номінальних християн. Якщо я християнин, але не знаю Істини і прямую за фальшивим ученням ворога, то в нього немає жодних причин мене переслідувати. Він мене не чіпає. Гоніння спрямовані лише на тих, хто відкидає обман і зберігає вірність біблійному вченню.

Більшість людей у той час вважатиме за краще не йти проти вітру. Тим часом людей, вірних біблійному вченню, сприйматимуть як радикалів, нерозважливих і політично неблагонадійних елементів. Чи може в наш час хтось заслуговувати більшого неприйняття, ніж політично неблагонадійна особа? І кого можна вважати політично неблагонадійними, як не тих, хто відмовляється пожертвувати своїми цінностями,

твердо дотримується принципів, не вірить у те, у що вірить більшість, та відмовляється прийняти те, що приймає більшість?

«Упертість» цих гнаних людей головним чином пов'язана з питанням, яке переважна більшість сприймає як безрозсудність. У книзі Об'явлення 12:17 зазначено, що дракон переслідує жінку і також решту «її нащадків» – Церкву останніх днів, – оскільки вони залишаються вірними Богові відповідно до Його Слова. Зауважте: Церква в цей останній час відзначається двома особливостями: вона зберігає Божі Заповіді і має свідчення Ісуса (див. Об'явл. 12:17; 14:12). Саме через ці причини – вірність і покіра Богові та Його Слову – Іван був засланий на острів Патмос.

Сьогодні багато хто вважає, що Божі Заповіді не потрібні християнам. Багато віруючих переконані, що Закон був прибитий до Голгофського хреста, тому християни можуть не дотримуватися Заповідей. Проте Останок виділяється з натовпу саме тим, що наполягає на необхідності бути вірними Ісусові й коритися Заповідям. Це може видаватися безрозсудністю, але послух вічним принципам Слова Божого не підлягає обговоренню.

У 13-му розділі книги Об'явлення знову з'являється дракон. Тут він передає свою силу дивному новому звіру. У пророцтві «звір» символізує царство або владу (Дан. 7:16, 17). Про нового звіра Іван каже: «І дано йому вести бій зі святими й перемогти їх; і дано йому владу над кожним поколінням, народом, народностями і племенами» (Об'явл. 13:7).

Нова влада починає переслідувати Божий народ. Оскільки люди поклоняються звірові, значить це

релігійна влада. «Тож поклонилися йому всі мешканці землі, імена яких не записані в книзі життя Агнця, заколеного від заснування світу» (Об'явл. 13:8).

Згідно з книгою Об'явлення, в останні дні особлива релігійна влада здобуде велику силу. Її будуть любити й шанувати безліч людей, принци і королі вихвалитимуть її і прислухатимуться до неї. Проте водночас вона буде переслідувати тих, хто не визнає її та відмовляється їй підкорятися. Хто відкине владу звіра? Ті, хто зберігає вірність Ісусові та Його Слову.

Однак зверніть увагу: пророцтво також повідомляє, що в останні дні нашого світу з'явиться політична влада, яка буде підтримувати неправдиву релігійну владу. Другий звір із 13-го розділу книги Об'явлення діятиме як дракон. Ось як це описує апостол Іван: «І я побачив іншого звіра, який виходив із землі... І він робить так, щоб усім – малим і великим, багатим і бідним, вільним і рабам – було дано знак на їхній правій руці або на їхніх чолах, і щоб ніхто не зміг нічого купити, ні продати, а тільки той, хто має знак імені звіра або число його імені» (Об'явл. 13:11-17).

Люди, які не матимуть знак звіра, не зможуть ані купувати, ані продавати. Щоб зрозуміти це пророцтво, необхідно спочатку з'ясувати, що таке знак або печатка Божа. Дракон відзначає своїх послідовників, а як Бог чинить зі Своїми вірними слухняними дітьми, котрих називає «святими»?

Апостол Іван писав: «Після цього я побачив чотирьох ангелів, які стояли на чотирьох кутах землі. І вони тримали чотири вітри землі, щоб не дув вітер ні на землю, ні на море, ні на жодне дерево» (Об'явл. 7:1). Ці слова стосуються остаточного зруйнування Землі при

Другому приході Христа. Чотири ангели стримують руйнівні вітри. Чому? Наступний текст відповідає: «І я побачив іншого ангела, котрий підіймався від сходу сонця і мав печать Живого Бога. Він звернувся гучним голосом до чотирьох ангелів, яким було дано шкодити землі й морю, промовляючи: Не завдавайте шкоди ні землі, ні морю, ні дереву, доки не відмітимо печаттю рабів нашого Бога на їхніх чолах!» (Об'явл. 7:2, 3). Зауважте, ангел наказує чотирьом ангелам не завдавати шкоди, поки не будуть запечатані Божі слуги.

Сьогодні, коли ви читаєте ці рядки, ми підійшли до одного з найважливіших моментів в історії світу, до факту, який, на жаль, мало хто розуміє. Люди, відмічені Божою печаттю, будуть врятовані від останнього зруйнування. Іван пише про це: «Якщо хтось поклоняється звірові та його образіві й приймає знак на своє чоло або на свою руку, той питиме вино Божого гніву, вино нерозбавлене, змішане в чаші Його гніву; і буде покараний у вогні та сірці перед святими ангелами та перед Агнцем» (Об'явл. 14:9, 10).

Книга Об'явлення змальовує двох великих повелителів. Кожен із них має своїх послідовників. І кожен відзначає своїх людей. Дракон ставить знак звіра на своєму народові. Ісус ставить на Своїх дітях печать Божу.

Але що таке Божя печать? Печать — це відмітний знак. На ній вигравіруване ім'я, зазначено становище власника печатки та його повноваження.

Печать Бога відображає Його авторитет – Божественний Закон та вічні принципи Божественного правління. Знак звіра також відкриває елементи його влади – певні постанови і фальшиві принципи ворога. Печать Бога

свідчить про Його бажання спасати. А знак звіра виявляє намір руйнувати. За Божою печаттю стоять Отець, Син і Святий Дух, у той час як за знаком звіра стоять дракон, звір і лжепророк (див. Об'явл. 16). Божа печать буде поставлена на тих, котрі «виірпали свій одяг, і вибілили його в крові Агнця» (Об'явл. 7:14). Знак звіра отримають ті, хто поклоняється нечестивій владі, яка претендує на Божественний авторитет без будь-якого на те права.

Деякі біблійні тексти пояснюють суть Божої печаті. Один із них звучить так: «І святіть суботи Мої, і вони стануть знаком поміж Мною та між вами, щоб пізнати, що Я – Господь, Бог ваш!» (Єзек. 20:20). Згідно з цим уривком, субота – знак послуху християнської Церкви. Бог дарував суботу не тільки для ізраїльського народу. Він встановив її при творінні (див. Бут. 2:1-3), і Божий народ дотримувався суботи ще до того, як Бог проголосив Десять Заповідей на горі Синай (див. Вих. 16:23-30). Ісус шанував цей день (див. Луки 4:16). Апостоли святкували цей день і до розп'яття, і після воскресіння та вознесіння Ісуса на Небеса (див. Дії 18:1-5). Автор Послання до євреїв каже: «Тому що сказав десь про сьомий день ось так: І відпочив Бог сьомого дня від усіх Своїх діл... Отже, для Божих людей залишається дотримання суботи» (Євр. 4:4, 9).

Ворог знає Біблію. Він розуміє, що каже Боже Слово. Однак він – неправдомовець від початку, ворог Істини. Як діє диявол? Він бере Істину, змішує її з неправдою і в такому вигляді підступно подає людям. Унаслідок цього за ним прямує безліч людей, котрі вірять його вченню та підкоряються йому. Інші ж люди люблять Ісуса і дотримуються Його Заповідей. Вони не бажають бути обманутими.

Ціна послуху Божому Слову, ціна вірності Ісусові буде дуже високою. Дракон обрушить на вірних Богові людей усю свою лютість. За допомогою релігійного і політичного тиску він влаштує найбільші релігійні переслідування усіх часів. Про останнє гоніння провістило пророцтво, і цього неможливо уникнути. Переслідування стануть ще однією ознакою близькості повернення Христа. Пророк Даниїл сказав: «Буде час утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу» (Дан. 12:1).

Згідно зі словами самого Ісуса, ці переслідування відбудуться перед великими явищами в природі. Ось як про це пише Лука: «Будуть місцями великі землетруси, голод, пошесті й жахливі події, і будуть великі ознаки з неба. А перед цим усім накладуть на вас свої руки і будуть переслідувати... поведуть вас до царів і володарів через Моє Ім'я... Видаватимуть вас і батьки, і брати, і родичі, і друзі, і вб'ють декого з вас, і будуть ненавидіти вас усі через Моє Ім'я» (Луки 21:11-17). Зверніть увагу на розмах і жорстокість цих гонінь. Брати і сестри, батьки й діти видаватимуть одне одного. Друг повстане проти друга.

Справді, Ісус говорив про переслідування християн, спричинене римлянами в першому столітті, але правда і те, що переслідування повторяться в останні дні земної історії. Пам'ятайте: у Своїй відповіді на запитання учнів щодо Його Приходу Божественний Учитель об'єднав дві події: зруйнування храму та кінець історії Землі.

Останні гоніння будуть найгіршими і найжорстокішими гоніннями всіх часів. Безневинних людей знищуватимуть. Вони стануть жертвами через те, що

відмовляться підкоритися панівній релігійній владі. Політичні власті посилюватимуть переслідування. Як за релігійною, так і за політичною владою стоятиме дракон.

Повернімося знову до Божої печаті. Як ми вже зазначали, Біблія повідомляє, що Божа печать – субота, сьомий день тижня, бо вона свідчить про владу Бога. А який знак свідчить про владу Божого ворога? Цей знак має нагадувати Божу печать, тобто Його суботу, отже, знак звіра – це інший день поклоніння.

Насамперед ми повинні знати, що в Біблії немає жодного тексту, який указував би на те, що сьомий день, субота, більше не є істинним днем спокою. У певний момент історії виникає влада, яка претендує на володіння Божественним авторитетом, і саме вона змінила шанування суботи на шанування неділі. Безліч людей широко вірять, що шанують неділю тому, що в цей день воскрес Ісус. Воскресіння Христа дійсно відбулося в цей день, проте Біблія ніде не каже, що з цієї причини субота втратила свою святість і що неділя стала днем спокою й поклоніння.

Дотримання неділі має язичницькі корені. За часів Римської імперії язичники, котрі поклонялися Сонцю, особливим чином шанували цей день. Саме з цієї причини на деяких мовах назва цього дня звучить як день Сонця (наприклад, англ. – *Sunday*). Християнська Церква почала святкувати неділю через багато років після вознесіння Христа на Небеса та після смерті апостолів. До цього призвело кілька чинників. Один із них пов'язаний з боротьбою юдеїв, які намагалися звільнитися від римського ярма. Коли римляни почали

переслідувати юдеїв, християни, які також святкували суботу, були зараховані до юдеїв і разом з ними зазнали гонінь. Аби відокремитися від юдеїв, деякі християни перенесли день свого поклоніння, віддаючи перевагу неділі замість суботи. Однак Біблія не дає жодних підстав для такої зміни.

Офіційно неділя була затверджена днем поклоніння християнської Церкви в 321 році, едиктом імператора Константина. Вплив імператора виявився вирішальним в утвердженні неділі як законного дня поклоніння ¹⁰.

Сьогодні Католицька Церква без вагань визнає свою роль у зміні суботи на неділю. Офіційне церковне друковане видання свідчить: «Поклоніння в неділю засноване не на Писанні, а на традиції, і є винятково постановою Католицької Церкви» ¹¹. Доктринальний катехізис підтверджує: «Ми дотримуємося неділі замість суботи, тому що Католицька Церква перенесла святкування суботи на неділю» ¹².

Римська Церква бере на себе відповідальність за зміну суботи на неділю. Однак це ще не все. У той час як історичні джерела свідчать, що саме Римська Церква провела цю зміну, реальність дещо інша. Справжнім ініціатором даної зміни є Божий ворог.

¹⁰ Deus Sol Invictus — Непереможний Бог-Сонце — офіційне державне божество пізнього Риму. Кілька імператорів до Константина вдавали розпорядження, щоб на державних монетах був викашений напис: «SOLI INVICTO COMITI», таким чином наголошуючи, що бог Сонця є покровителем імператора. Константин особливим чином був вдатий цьому божеству, і його монети зберігали написи, посвячені Sol Invictus, аж до 323 року н. е. 7 березня 321 року Константин видав декрет «Dies Solis» про те, що неділя повинна бути днем спокою.

День поклоніння не означає, що якийсь певний день кращий за інший. Справа не в днях. Питання в тому, на кого ці дні вказують. Сьомий день належить Христу. Це ознака Його сили і влади. Він Сам проголосив: «Тому Син Людський є Володарем і суботи» (Марка 2:28). Через пророка Єзекіїля Він також сказав: «І святити суботи Мої, і вони стануть знаком поміж Мною та між вами, щоб пізнати, що Я – Господь, Бог ваш!» (Єзек. 20:20).

Дотримання першого дня тижня як дня спокою за-сноване на людській постанові. Це виклик авторитетові Ісуса. Але дотримання сьомого дня — це знак вірності Христу. Дотримання першого дня тижня свідчить про відкрити невірність. Якщо ми шануємо суботу, значить прямуємо шляхом, яким ішов Ісус. Змінивши суботу, встановлений Богом день, на неділю, люди відійшли від біблійного вчення. Пророк Осія нагадує: «Хто мудрий, то *це* зрозуміє, розумний – і пізнає, бо прості Господні дороги, і праведні ходять по них, а грішні спіткнуться на них!» (Осії 14:10).

Дивлячись на світ, вам може видатися, що гоніння як ознака повернення Христа, ніколи не розпочнуться. Хто посміє сьогодні переслідувати когось за його віру? Ми живемо в час релігійної свободи. Ніколи раніше люди не виявляли такої пошани до прав людини. У різних частинах світу численні соціальні рухи борються за права меншин. Як може статися, щоб когось переслідували тільки через те, що вони святкують суботу? З людської точки зору це здається неймовірним.

¹¹ Catholic Record, 17 вересня 1892 р.

¹² Доктринальний Катехізис, с. 50, 1957 р.

Проте Біблія каже, що ці гоніння будуть однією з останніх ознак безпосередньо перед славним поверненням Ісуса. Їх ніхто не чекає, але вони настануть.

Чи боїтеся ви переслідувань, які провістило Писання? Їх не слід боятися. Господь Ісус потурбується про Своїх вірних дітей. Прочитайте чудову обітницю про Його безмежну турботу: «Помучаться хлопці й потомляться, і юнаки спотикнуться – спіткнуться, а ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати – і не потомляться, будуть ходити – і не помучаться!» (Ісаї 40:30, 31).

Чи знаєте ви, що Бог не тільки потурбується про вас і наділить вас силою? Він Сам каже: «Адже тоді буде велике горе, якого не було від початку світу дотепер, і не буде. Коли б не були ті дні вкорочені, то не спаслася б жодна людина. Але заради вибраних ті дні будуть вкорочені» (Матв. 24:21, 22). Бог особисто обіцяє, що вкоротить час страждання в останні дні задля Свого народу.

Усі ознаки повернення Христа, про які ми говорили вище, виконуються. Те саме буде і з цією ознакою, хоч багато кому це може видатися неймовірним. Де опинитися ви, коли почнуться переслідування? До якої з двох груп належатимете: до гонителів чи до гнаних?

❧ *Відповідь – за вами.* ❧

11.

Коли Він прийде?

*«Про той же день і годину не знає ніхто:
ані небесні ангели, ані Син, а тільки один Отець.
Адже так, як було за днів Ноя, таким буде прихід
Сина Людського. Бо так, як у ті дні перед потопом
їли й пили, одружувалися і виходили заміж –
аж до того дня, коли Ной увійшов у ковчег, і ніхто
не знав; аж ось прийшов потоп і забрав усіх, –
таким буде і прихід Сина Людського»
(Матвія 24:36-39).*

Явиріс у сім'ї, де було дев'ятеро дітей. Наш батько, шахтар, приходив додому тільки один раз на два тижні. Перш ніж піти, він завжди залишав список справ, які ми мали зробити до його повернення. Ми часто відкладали все на останній день. Коли ж нарешті наставав день повернення батька, ми розподіляли

справи між собою і справлялися за кілька годин. Наш тато вважав, що в нього чудові слухняні діти. Однак він помилявся.

Якось на шахті трапився якийсь інцидент, і начальство відправило всіх шахтарів додому. Тому батько приїхав, коли ми його не чекали. На свій подив, він зіткнувся із сумною реальністю. Його діти виявилися не такими чудовими, як він думав.

Мій батько був тільки людиною. Він не міг читати серця своїх дітей, але з Богом усе по-іншому.

Багато кого з людей дивує те, що Ісус не повідомив точного дня і години Свого повернення. Я вважаю, що причина цього криється в природі людського серця. Якби ми знали точний час Приходу Христа, то ігнорували б Його поради щодо нашого життя. А за кілька годин до Його запланованого повернення наспіх намагалися б підготуватися до зустрічі з Ним. Однак така підготовка не мала б жодного значення. Ось чому Ісус прийде несподівано. Він Сам сказав: «Про той же день і годину не знає ніхто: ані небесні ангели, ані Син, а тільки один Отець» (Матв. 24:36).

Щодо Свого повернення Ісус сказав: «Адже так, як було за днів Ноя, таким буде прихід Сина Людського. Бо так, як у ті дні перед потопом їли й пили, одружувалися і виходили заміж – аж до того дня, коли Ной увійшов у ковчег, і ніхто не знав; аж ось прийшов потоп і забрав усіх, – таким буде і прихід Сина Людського» (Матв. 24:37-39).

Той факт, що люди одружуються і виходять заміж, не є ознакою Другого приходу. Немає нічого поганого у створенні сім'ї. Суть у тому, що повернення Ісуса буде несподіваним. Коли воно відбудеться, люди житимуть

своїм звичайним, сповненим клопотів життям. Тільки небагато хто буде стежити за ознаками часу. Так було і за днів Ноя. Люди були настільки зайняті своїм життям, що в них не залишалося часу для Бога. Коли Ной почав застерігати їх, що незабаром світ буде затоплений, ніхто йому не повірив. Люди вважали Ноя божевільним і глузували з нього.

Вістка, яку проповідував Ной, не користувалася популярністю. Прийняти її означало виставити себе на посміховисько. Так і сьогодні постмодерністське покоління вважає біблійну вістку химерною. Деякі люди заявляють, що це безглуздя. Так само вістка про спасіння була сприйнята і за днів апостола Павла: «Тому що слово про хрест є безумством для тих, що гинуть, а для нас, які спасаємося, це – Божа сила» (1 Кор. 1:18).

Ной проповідував 120 років. Можливо, на початку багато хто з мешканців допотопного світу повірив йому. Можливо, деякі навіть брали участь у будівництві ковчега. Інші могли виділяти кошти і матеріали, щоб допомогти Ною в його місії. Але потоп почався не так скоро, як очікували люди.

Минали роки. Ніхто більше не вірив у потоп. Тільки Ной, його дружина і троє синів із невістками ввійшли до ковчега. І все. Де ж були всі люди, котрі повірили спочатку? Вони зневірилися. Час загасив полум'я в їхніх серцях.

Потім у звичайний день, який нічим не відрізнявся від інших днів, коли ніхто не чекав жодних змін, сталося щось надзвичайне.

На небі з'явилося небачене досі явище: невеличка хмарка. Вона швидко росла й темніла і незабаром вкрила все небо. Загримів грім. Спалахнула блискавка, розтинаючи похмурі небеса.

Тоді всі згадали про Ноя, будівника ковчега, «божевільного старого». І всі побігли до ковчега. Вони просилися увійти, але Бог зачинив двері ковчега і жодна людина не могла їх відчинити. Біблія повідомляє: «І ніхто не знав, аж ось прийшов потоп і забрав усіх, – таким буде і прихід Сина Людського» (Матв. 24:39).

Чи звернули ви увагу, що текст каже про допотопних людей? Вони були неготові до цієї події, і такою ж буде більшість людей під час Приходу Ісуса. Апостол Петро свідчить, що перед Другим приходом історія повториться. «Знайте насамперед те, що в останні дні придуть з насмішками кепкуни... і скажуть: Де обітниця Його приходу? Адже відколи впокоїлися батьки, все залишається так, як від початку творення!» (2 Петра 3:3, 4). Багато хто глузуватиме з ідеї повернення Ісуса. Вони будуть переконані, що все йтиме своєю чергою і нічого страшного ніколи не трапиться. А до тих, хто готується до Другого приходу Христа, вони поставляться як до прибульців з іншого світу.

У наступних текстах Петро пояснює уявну затримку Приходу Христа: «Це одне хай не буде приховане від вас, улюблені: один день у Господа – немов тисяча років, а тисяча років – неначе один день! Не бариться Господь з обітницею, хоч це деякі вважають за зволікання, але є довготерпеливий до нас, не бажаючи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття» (2 Петра 3:8, 9).

У наведених текстах апостол Петро робить особливий наголос на двох думках. По-перше, людське життя короткочасне. Скільки років може прожити сучасна людина? В Японії нещодавно померла жінка, якій було 113

років ¹³. Але хіба можна порівняти ці роки з вічністю? Тому Прихід Ісуса не затримується. У порівнянні з Божою вічністю люди живуть менше миті.

Друга думка стосується Божої милості. Господь любить усіх людей. Якби все залежало тільки від Його любові, кожен одержав би спасіння, але спасіння вимагає особистого рішення людини. Ніхто не може в цьому питанні приймати рішення за когось. Бог створив людину вільною моральною істотою, тому залишає право вибору за нею. Але Він також дав нам Своє Слово, яке ясно відкриває, якими будуть наслідки нашого особистого вибору.

Хоч Бог любить людство і довготерпеливий до всіх, однак це не означає, що двері благодаті будуть відчинені вічно. Петро застерігає: «А Господній день прийде, мов злодій уночі, коли небо з гуркотом пройде, а розпечені стихії розплавляться, і земля та діла, що на ній, згорять» (2 Петра 3:10). Тут знову зустрічається елемент несподіванки. Злодії не попереджають нас, коли збираються пограбувати наш будинок. Петро порівнює повернення Ісуса з непередбаченим пограбуванням. Своїм порівнянням він знову вказує на несподіваність Приходу Ісуса.

Ісус бажає, щоб Його діти завжди були готові. Тому Він сказав: «Стережіться, щоб ваші серця не обтяжувалися ненаситністю, пияцтвом і життєвими клопатами і щоб не надійшов на вас той день несподівано, наче пастка, бо прийде він на всіх, хто проживає на поверхні всієї землі. Тож пильнуйте, постійно моліться, щоби змогли ви уникнути всього того, що

¹³ <http://www.news.leit.ru/archives/1588>.

має відбутися, – і стати перед Сином Людським!» (Луки 21:34-36).

Недавно я розмовляв із чоловіком, котрий нічого не знав про Біблію. Ми летіли одним рейсом, спілкувалися, і наша розмова поступово перейшла на духовну тему. Кожен із нас ділився своїм уявленням про життя. Я сказав йому, що вірю в Прихід Христа і в те, що Він встановить Своє Вічне Царство.

– Я вважаю за краще жити в сучасному світі, – відповів мій співрозмовник, – Небеса – занадто абстрактне поняття і, мабуть, далеке майбутнє. Я навіть не впевнений, чи буду я ще живий, коли надійде той день.

Це був типовий представник нашого часу, який думає тільки про те, що відбувається тут і зараз. Він переконаний, що не варто розмірковувати про Небеса, оскільки на Землі дуже багато цікавого.

– Життя коротке, – сказав він на закінчення, – і ми не можемо витрачати його, поринаючи в утопічні мрії. Ми повинні бути практичними.

Ми повинні бути практичними? Дозвольте мені як контраргумент навести приклад, запозичений в одного письменника. Припустимо, що ми прожили сто років і наші дні підійшли до кінця. Ми виявляємо, що людина, з якою я розмовляв колись у літаку, має рацію. Небес не існує. Прихід Христа не більше, ніж утопія. Вічного життя немає. Що я втрачу, якщо цього немає? Нічого! Я не втрачаю абсолютно нічого. Однак давайте припустимо, що в кінці нашого життя ми приходимо до висновку, що Біблія права. Небеса реальні, вічне життя існує, і Христос справді прийде, щоб узяти із Собою Своїх вірних дітей. У такому разі мій попутник усе втратить! А це жахливо...

Дуже скоро прийде день, коли люди прокинуться, як завжди, щоб узятися за свої повсякденні обов'язки. Робітники на заводах виконуватимуть свою роботу. Клуби і розважальні центри будуть переповнені. Люди будуть продовжувати чинити добро і зло в гонитві за своїми мріями. Нічого надзвичайного. Усе як завжди. Так само, як було за днів Ноя.

Раптом на небесах з'явиться маленька хмарка. З кожною секундою вона зростатиме. Земля здригнеться до самої основи. Ось як Іван описує цю сцену: «І я глянув, коли Він відкрив шосту печать. І був великий землетрус, і сонце стало темне, як той волосяний міх, а весь місяць став, наче кров. І небесні зорі попадали на землю, як смоківниця скидає свої плоди від сильного пориву вітру. І небо відійшло, згорнувшись, як сувій; і кожна гора та острів зрушилися зі своїх місць. А земні царі, вельможі, тисяцькі, багатії, сильні, кожний раб і кожний вільний сховалися в печерах та в гірських ущелинах, гукаючи до гір та до скель: Упадить на нас і сховайте нас від обличчя Того, Хто сидить на престолі, та від гніву Агнця! Адже прийшов великий день Його гніву, – і хто може встояти?» (Об'явл. 6:12-17).

Поки одні з жахом утікають, інші, котрі очікували Другого приходу і готувалися до цього дня, піднімають руки і вигукують: «Це наш Бог, що на Нього ми мали надію – і Він спас нас! Це Господь, що на Нього ми мали надію, – тішмося ж ми та радіймо спасінням Його!» (Ісаї 25:9).

Одного холодного ранку 1942 року в концентраційному таборі молодий чоловік, дивлячись крізь оgorожу з колючого дроту, побачив дівчину, яка видалася йому такою ж прекрасною, як сонячне світло. Молода

жінка також помітила його, і серце її стиснулося. Вона зірвала з яблуні, яка росла по той бік огорожі, червоне яблуко і кинула хлопцеві. Це яблуко принесло йому життя, надію і любов. Коли в'язень тримав яблуко в руках, промінь надії освітив його темний світ. Ангельське личко і сором'язлива усмішка дівчини запам'яталися йому.

Наступного дня він тільки і думав про те, аби знову побачити її. Підійшовши до огорожі, хлопець, на своє щастя, знову зустрів цю дівчину. Чекаючи приходу молодого чоловіка, який зворушив її серце, дівчина стояла на тому самому місці і в руках у неї знову було червоне яблуко.

Було надзвичайно холодно, пронизливий вітер співав свою тужливу пісню. Незважаючи на це, двоє сердець були зігріті любов'ю. Дівчина знову кинула яблуко хлопцю.

Так тривало цілий тиждень. Молоді люди по різні боки колючого дроту крадькома дивилися одне на одного, це займало лише мить. Їхні зустрічі тривали не довше, ніж останні відблиски згасаючого багаття.

Одного разу молодий чоловік сумно промовив: «Не принось мені завтра яблуко. Я більше не прийду. Мене переводять до іншого концтабору».

Наступного дня юнак із розбитим серцем залишав табір. З того часу в моменти смутку в його пам'яті спливав образ прекрасної дівчини. Її очі, ті кілька слів, якими їм вдалося обмінятися, червоне яблуко. Для нього все це було іскрами радості серед нескінченної туги. Його рідні загинули на війні, і життя його було практично зруйноване, але навіть у найтемніші години самотності образ дівчини із сором'язливою

усмішкою вселяв у його серце радість, мужність і надію.

Минули роки. Якось у Сполучених Штатах двоє дорослих людей випадково зустрілися в ресторані і почали розповідати одне одному про своє життя.

– Де ви були під час війни? — запитала жінка.

– Я був у концентраційному таборі в Німеччині, — відповів чоловік.

– Я пам'ятаю, як пригощала молодого чоловіка, який також був у концтаборі, яблуками, перекидаючи їх через огорожу — пригадала вона.

Спазм перехопив горло чоловіка, і він запитав:

– І цей молодий чоловік одного разу сказав вам: «Не принось мені завтра яблуко, тому що мене переводять до іншого табору?»

– Так, але звідки ви знаєте?

Дивлячись їй в очі, чоловік промовив:

– Це був я.

Запанувала тиша. Він був надзвичайно радий знову побачити її. Спогади нахлинули на нього. Йому було важко говорити, але він продовжив:

– Того дня вони розлучили нас, але я ніколи не втрачав надії знову тебе побачити. Ти вийдеш за мене заміж?

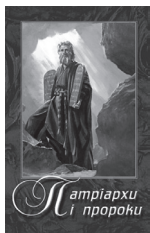
Притиснувши її до себе, він почув, як вона прошепотіла: «Так, так, тисячу разів так!»¹⁴.

¹⁴ У 1996 році в день своїх заоханих цей чоловік разом зі своєю дружиною брали участь в одній із телепередач, що транслювалися в США. Тоді він сказав: «Ти годувала мене в концентраційному таборі. Ти вселяла в мене надію протягом багатьох років. Але й донині я все ще голодний, оскільки жадаю твоєї любові».

Світ, як достигла нива, чекає на свої жнива. Христос повертається, щоб покласти край довгій сумній історії гріха. Він повертається, щоб забрати вас додому і сказати, що завжди сподівався побачити вас у вічності разом з усіма спасеними. На Небі приготоване для вас місце, і ваша присутність там дуже бажана. Ви – найдорогоцінніше, що Ісус має на Землі. Такі, якими ви є – з усіма вашими радощами і бідами, переживаннями і конфліктами, з усіма чеснотами й вадами, – ви необхідні Йому. Настільки необхідні, що Він приходив на Землю, аби померти за вас на Голгофському хресті, і тепер повертається, щоб забрати вас із Собою додому. Чи готові ви до цього?

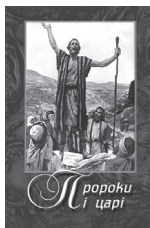
❧ *Відповідь – за вами.* ❧

Е.Уайт «Конфлікт віків» у 5-ти томах

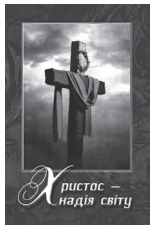
Патріархи і пророки

У кожного з нас рано чи пізно виникають питання: як з'явився наш світ, як відбувався розвиток цивілізації, чому ворожнеча між окремими народами тягнеться тисячоліттями? Історичні факти, що ґрунтуються на Біблії, допоможуть вам дізнатися багато нового про зародження життя на землі, створення людини, розвиток гріха, а також про Божий План спасіння і любові до людини.

Пророки і царі

Історія ізраїльського народу — це багатюща скарбниця досвідів відступництва й повернення людини до Бога. Життєвий шлях древніх царів і пророків допоможе кожному почерпнути цінні уроки, уникнути фатальних помилок.

Христос — надія світу

Протягом тисячоліть численні народи очікували Першого приходу на землю Сина Божого, Котрий мав принести людям свободу і безмежне щастя. І ось Він прийшов, щоби нагадати людям забуті істини Божі, повернути їм втрачений рай.

Дії апостолів

Якою повинна бути чисельність армії, здатної повернути увесь світ? Тисячі, мільйони воїнів? Початкове військо Христа складалося лише з 12 осіб. Сповідуючи істину про спасіння і благодать, 12 апостолів змінили хід світової історії. У чому ж полягав успіх цієї нечисленної групи? Історія життя перших послідовників Спасителя світу допоможе кожному з нас глибше зрозуміти, в чому полягає зміст людського життя, яка місія Церкви, які методи керівництва є найбільш ефективними?

Велика боротьба

Звідки бере свій початок боротьба між добром і злом, праведністю і гріхом, життям і смертю? Хто є її учасником і яке місце відведене в ній для кожної людини зокрема? Що очікує планету Земля у майбутньому? Чим закінчиться боротьба між Богом і силами темряви?

Переможний поступ Бога
Олександр Буйон

Директор видавництва **Василь Джулай**
Головний редактор **Лариса Качмар**
Коректор **Інна Джердж**
Дизайнер обкладинки **Тетяна Романко**
Комп'ютерна верстка **Тетяни Романко**
Відповідальна за друк **Тамара Грицюк**

*Видавництво «Джерело життя» 04107,
м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А,
тел. (044) 425-6906, факс 467-5064, e-mail: dzherelo@ukr.net*

Формат 84x108'/32. Папір офсетний.
Офсетний друк. Підписано до друку 10.02.2008 р. Гарнітура
Таймс. Тираж 5 000 прим. Зам. № 5—38.
Виготовлено в ЗАТ «Київська книжкова фабрика»,
03151, Київ-151, вул. Ушинського, 40.
Свідцтво: серія ДК № 787 від 28.01.2002 р.